

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Octobrem, Novembrem, Decembrem

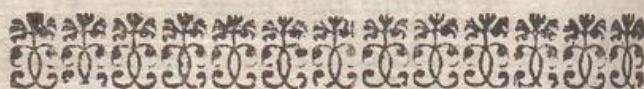
Nepveu, François

Monachii, 1709

November.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60533](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60533)

November.

CONSIDERATIONES CHRISTIANÆ.

pro singulis Anni diebus.

N O V E M B E R.

DIES I.

De Festo Omnium Sancto-
rum.

I.

Anctorum exemplum ad sanctitatem sectandam animare nos debet, quemadmodum ipsi eam sectati sunt; hi Beati non sunt, nisi, quia sancti fuere. Propterea gloriæ ipsorum participes esse non possumus, nisi eorum sanctitatem imitando. Cæterum non imaginemur nobis, ipsorum sanctitatem à felicitate, non verò ipsorum generositate provenire: ut sancti evaderent, magno eis stetit. Eadem ipsis superanda fuere obstacula,

la,

la, quæ nobis, nos eadem, quæ ipsi, me-
dia habemus, & ad eandem quoque remun-
erationem adspiramus. Si ipsi eadem
obstacula, quæ nos, superare debuere, eâ-
que superârunt, dicere non possumus, id
impossibile esse, ut hac ratione à sanctita-
te lectanda nos eximamus. Si eadem no-
bis, quæ ipsis, media supererunt sanctita-
tem consequendi; tum difficultatem ni-
mis magnam allegare non possumus. Imò,
si difficultates adhuc majores subessent,
eâdem cum ipsis animi magnitudine eas
superare deberemus, cum ad eandem re-
munerationem adspiremus, ad quam ipsi
aspirârunt; vel certè huic remunerationi
penitus renuntiare.

II. Elias, inquit Scriptura, ad nos con-
solandos, homo erat, iisdem, quibus nos
imbecillitatibus obnoxius; Sancti, quod
sancti essent, non continuò peccati com-
mittendi fuere incapaces; subjecti enim
erant imbecillitatibus, defectibus, animi
commotionibus non minùs quàm nos;
& hæc omnia ad sanctimoniam eos evexê-
re. Si imbecillitatibus fuere obnoxij, ex
iis emergere noverunt; si animi commo-
tiones habuere, eas & impugnârunt, &
devicerunt; si defectibus laboravere, eos
correxerunt, & hac ratione sancti evase-

November. runt. Quid, amabo, asferre potes, quod re studio sanctitatis obtinendæ reddat immunem? an corporis habitudinem? habesne magis fervidam, quàm Divus Petrus? magis violentam, quàm S. Paulus? isti hanc corporis habitudinem servire sanctitati suæ docuère; an nimis tenerum in creaturas affectum? quis teneriorem habuit, quàm Magdalena? hæc eum convertere in Creatorem potuit; an vehementiam pravaram consuetudinum? quis vehementioribus, magisque inveteratis irretitus fuit, quàm S. Augustinus? eas tamen divina adjuvante gratia devicit. An multitudinem, & diuturnitatem peccatorum tuorum? Bonus Latio peccare non cessavit, nisi in Cruce, & in momento Sanctus, & Beatus evasit; an conditionem, statum, officium, ætatem, sexum tuum? an non cælum plenum est hominibus ejusdem conditionis, ejusdè officij, ætatis, & sexus, cujus tu es? cur igitur id non facies, quod isti fecerunt? cur non, æquè, ac ipsi sanctus fieri studebis? *Non poteris, quod isti, & ista?*

III. At fortasse non eadem tibi media sunt sanctitatem sectandæ, quæ Sancti habuère: auderésne hoc dicere, quin testimonium conscientiae tuæ mendacij te argueret?

ret? an non eidem Domino servis, *cuj ipsi November.*
servierunt? an is minùs bonus, minùs po-
tens, minùs liberalis est, quàm tunc erat?
an minùs fiducia in ejus auxilio ponere,
an minore cum fervore ei servire nos de-
cet? an non eundem Servatorem habemus?
an minùs amari à nobis meretur? an non i-
dem habemus Evangelium? an non
idæquè nostra, ac illorum est regula? an
minùs habet luminis, quo nos illustret? an
non eadem habemus Sacramenta? an vir-
tus sanguinis Iesu Christi eisdem insita mi-
nore vi pollet ad conferendam nobis san-
ctitatem? an gratiæ, quæ sanguinis hujus
pretium sunt, minùs efficaciam ad nos mo-
vandos, & emendandos habent? quí igitur
fit, ut eadem media eundem, quem in
Sanctis ediderunt, effectum in nobis non
edant? causa est, quòd non eodem modo,
quo ipsi, ad eas nos disponamus. Causa est,
quòd hæc media salutis nostræ negligamus,
causa est, quòd iis abutamur; causa est, quòd
per eadem media, dū iis abutimur saluti no-
stræ consequendæ ponamus obstacula. Ne
permittas Domine, ut hoc mihi accidat;
sed eadem benignitas, quæ te impellit ad
tot media mihi suppeditanda sanctitatem
consequendi, te moveat ad concedendas
mihi gratias illis bene utendi.

H 4

Cum

November. *Cum beatus esse non possis, nisi sanctus sis; nec sanctus esse, nisi tibi vim inferas, implora Sanctorum auxilium, & ad eorum protectionem confuge.*

Regnum Cælorum vim patitur, & violenti rapiunt illud. Matth. 11. 12.

Promittit mundus temporalia, & parvas, & servitur ei aviditate magna: ego promitto summa, & æterna; & torpescunt mortalium corda. Imit. Christi. l. 3. c. 3.

DIES II.

De Purgatorio.

I.

STatus, in quo animæ Purgatorij detinentur, jure nostram exigit commiserationem. Hæ sunt animæ, quæ multa perpetiuntur, quæ torquentur igne, ab ira Dei succenso; cujus tormenta superant, quidquid non modò tolerari, sed queis nec crudeliùs aliquid in hac vita concipi potest. Purgatorij pœnis cõparari nihil potest, nisi pœna inferni: atque istæ, dempta diuturnitate & desperatione, majores illis non sunt. Extraneus aliquis, imò & inimicus ad commiserationem te moveret; si eum in hoc statu videres: verum amicus
tuus

tuus, frater tuus, mater tua, pater tuus **November**,
est, quem hoc igne ardente torqueri con-
spicis. Hi forsan non ardent, nisi quòd
immoderate te dilexerint. Hæc mala for-
tasse non perferunt, nisi, quòd nimis avi-
di fuerint, bona tibi congerendi. Et eo-
rum infelicitas, cujus vel causa, vel occa-
sio est amor, quo in te ferebantur, te non
movebit? forsan tantæ capax duritiei?

II. Non decet, ut commiseratione con-
tentus sis: spectaculum istud charitatem,
zelumque tuum, illis succurrendi animare
debet. Heu! animæ tam crudeliter ex-
cruciatæ ad hoc te sollicitant per suas lacry-
mas, per tenerum, quo te prosequaban-
tur, amorem, quem jure à te expectant.
Illæ ne minimum, quidem conatum ten-
tare possunt, quo se eripiant è flammis,
quibus alligatæ sunt vinculis non visibili-
bus: tu verò eas eripere potes; illæ satis-
facere non possunt justitiæ divinæ, donec
novissimum quadrantem reddiderint; tu
verò pro ipsis satisfacere minimis potes im-
pensis; illæ nullam sperare gratiã possunt,
quantumvis eam enixè flagitent; tu verò
eam ipsis obtinere potes: unica oratio, unica
voluntaria corporis afflictatio, vel impoten-
tium animi motuum compressio, unica e-
leëmolyana, minimum opus bonum, quod

November. Deo pro ipsis offers, eas sublevare potest. Id tibi modico constat, & ipsas multum juvat. An id eis negabis? quanta inhumanitas! dum ipsis opitulaberis, magnam apud Deum gratiam inibis; ipsas liberabis è dura illa necessitate, in quam ipsius iustitia, & sanctitas, repugnante quodammodo ejus amore, eas conjecit. De parente aliquo bene meremur, si ei virgas eripimus; quibus jamjam castigaturus est filium à se tenerrimè dilectum. Si animabus Purgatorij solatium attuleris, tibimet ipse beneficium præstabis; cum enim felicitatem suam tibi in acceptis referant, num tui obliviscuntur, cum eâ gaudebunt? & quid nobis obrinere à Deo non poterunt, si eum pro nobis precabuntur?

III. Status, in quo versantur animæ ignibus addictæ piacularibus, non solum commiserationem excitare, charitatemque tuam animare, sed & timorem incutere tibi debent. Id, quod illæ patiuntur, docere, te debet, quid sit noxa, quam nos levem dicimus, & quanto Deus odio in eam feratur; quandoquidem Deus, infinite misericors ob leve hujusmodi delictum in animas tam sanctas, sponas suas tenerrimè à se amaras, & à quibus tam perfectè amatur, tam crudeliter animadvertit.

Ignis,

Ignis, quo animæ tam piæ torquentur, docere te debet, quid sit peccatum veniale, à quo tam parùm abhorres, quòdque tam facile admittis; atque inspirare tibi debet propositum, mala tam gravia pœnitentiâ prævertendi. Brevi & modica tui ipsius afflictatione satisfacere potes pro diuturnis, & horrendis Purgatorij supplicijs, & hoc non facis? per modicum quid redimere nunc potes, quod olim caro tibi constabit; & id negligis? unicâ lachrymâ seriæ pœnitentiæ exinguere modò potes illas flammæ, quas torrentes integri tunc à te fundendi non extinguent; & non ploras? quanta cæcitas! Ah! quantopere olim deplorabis hanc socordiam; & quàm caro ea tibi constabit?

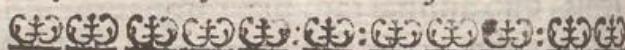
Examina te, ut videas, quomodo hætenus obieris munus tuum erga animas piacularibus flammis detentas, & statue nulli labori parcere ad eas juvandas.

Sancta ergo, & salubris est cogitatio pro defunctis exorare, ut à peccatis solvantur.
2. Machab. 12. 46.

Ignis ille purgatorius durior erit, quàm quidquid in hoc sæculo pœnarum, aut videri, aut cogitari, aut sentiri potest. *Ang.*

DIES

November.

DIES III.

De Subtractione Gratiae.

I.

*Nunc autem
abscondita
sunt à te, eò
quòd non co-
gnoveris
tempus Visi-
tationis tuae.*

Luc 19. 42.

Et 44.

*Si scires do-
num Dei*

Joan. 4. 10.

*Ambulate,
dum lucem
habetis*

Jo. 12. 35.

SI gratiam contempnimus, optimo jure ea nobis subtrahitur. Gratia est Visitatio Domini, qua nos honorare dignatur. Si Januam ei occludis, eumque excipere recusas, recedit. Habésne querendi causam? potéstne is justius te punire? gratia donum est, quod Deus liberalitate prorsus gratuita tibi offert; & quidem donum, quod omnia bona in se comprehendit: hoc donum si repudias, id tibi offerre cessat; quid æquius? si eo careas, nulli, nisi tibi ipsi imputare debes. Gratia est lumen; si hoc tibi se offert; tu verò fenestras occludis; penes quem est culpa? non penes solem, sed penes te. Deus toties tibi lumina sua obtulit; & tu eis rebellem te præbuiisti. Si igitur iiste privat, ut cæcus maneat, an non cæcitatem tuam mereris?

II. Subtractio gratiae pæna est terribilissima, quia Deus punit contemptum, qui in eam admittitur: hac pæna si nos castigat, nos ut hostes tractat. Deus aliquoties in nos animadvertit, velut Pater: id-
que

que ex misericordia, & in bonum nostrum. *November.*

Aliquoties punit, ut Judex; & per hoc vult, ut justitiæ suæ fiat satis; vult, ut crimen expietur; & non, ut peccator pereat; idque vult propter peccatum, non propter peccatorē. Sic punit in Purgatorio. Sed aliquoties punit ut hostis; atque offensam ulcisci, simulq; perdere sceleratū cupit: sic in inferorum carcere punit reprobos; sic nos punit, si gratiā nos privat; tunc enim ut hostis nos percutit: *Plaga enim inimici percussit te, inquit Propheta, castigatione crudeli.* *Jerem. 30 41.* Alia mala nobis esse ingentia bona possunt: hoc verò purum malum est, quod aliò desinere non potest, nisi in nostram perniciem, & reprobationem. Ah! Domine, alijs pænis lubenti animo me submitto, modò hanc â me avertas; eas in gratiis numerabo, si â supplicio tam funesto me servent.

III. Subtractio gratiæ potissima plerumque pœna est, qua Deus gratiæ contemptum, vel abusum punit. Conquerimur aliquoties de patientia Dei in tolerandis peccatoribus. At, proh dolor! clam vindictas exercet; quæ, cum videantur minùs manifestæ, non minùs tamen funestæ sunt; cum nempe peccatoribus lumen, cui sese opposuere, subtrahit, eosque fatali

tali

November, tali cæcitate percutit. Eheu! quoties animadvertit Deus hoc supplicio etiam in Christianos! & sanè, nisi plerique cæci esset, videremusne, ipsos in tâta Dei oblivione, in tanta salutis suæ incuria vitam transigere? videremusne, eos tam parùm formidare iudiciorum Dei rigorem, tam parùm laboris impendere eisdem prævertendis, quotidie se exponere, uti faciunt, effectibus infelicis æternitatis ob momentaneam voluptatem, ob exiguum lucrum, sese vanitati dedere, ea facinora felici sorti imputare, quibus Deus æterna destinat supplicia? an nos denique integros fallaci cum tranquillitate perseverare in peccatis, quæ eos odio Dei, ejusque horrendis vindictis obijciunt certas inferni victimas, si in hoc statu moriantur: cùm sibi polliceri nulla die possint, eam sibi non fore postremam. Quàm incredibile esse videtur hujusmodi cæcitas in aliquo Christiano! qua ratione hæc cum fide convenit, & nihilominus quantopere ea usitata est! an non & tu illius es particeps? si eam formidas, tantopere tibi formidanda non est.

Pete à Deo, ut te puniat potius quacunque aliâ pœna, quàm privatione gratiæ: & sæpè cum Propheta eum alloquere: Domine, ne projicias

eruas me à facie tua, & Spiritum sanctum tuum November.
ne auferas à me.

Exhortamur, ne in vacuum gratiam
Dei recipiatis. *2. Cor. 6. v. 1.*

Sævis in occulto spargens pœnales cœ-
citates super illicitas cupiditates. *Aug.*

DIES IV.

De Mortificatione.

I.

DOctrina Christi ad mortificationem ita
nos obligat, ut ab ea immunis esse
nemo nostrum possit. Evangelium uni-
versum hanc nobis tradit veritatem. E-
vangelium liber est vitæ; sed Christus in
eo non nisi de mortificatione loquitur. Hæc
juxta ipsum unica via est, qua ad vitam
pervenire possumus. Hæc Servatoris ex-
hortatio toties iterata, qua docet, sibi ipsi
& inordinatis propensionibus renuntian-
dum, crucem suam portandam odium in
animam suam habendum, eamque perden-
dam, per viam angustam eundum; hæc,
inquam, exhortatio, quid nobis indicat,
nisi, quod carnem & sensus, animique mo-
tus subigere debeamus? Poteratne Chri-
stus potentius aliquid dicere? potestne a-
mor

November. mor suis, quantumvis ingeniosus, huius præcepti vim eludere? imò poteratne terribilius quid nobis dicere, si hæc doctrina non consilium, sed præceptum completatur? potestne quis hac de re dubitare, nisi seipsum excæcare velit, ut stultè sibi blandiatur.

II. Mortificatio Christiana opus est non ultroneum, sed tale, ad quod lege divina tenemur. An non omnes Christiani Christum sequi, & ejus discipuli esse obligantur, cum non nisi ex hoc titulo Christiani sint? an nõ sibi ipsis renuntiare, crucem suam portare, hoc est genio, & naturæ suæ repugnare, ipsis incumbit? quãdoquidè, si Christo credimus, unum necessario sequitur alterũ? **Luc. 9. v. 23.** *quicumque vult post me venire, inquit, abneget semetipsum, & tollat crucem suam quotidie.* Si seipsum abnegare, corporis voluptates, & incompósitos animi motus reprimere, consilium tantummodò foret, cur minaretur animæ interitum, damnationem videlicet æternam iis, qui hac in re nimium parcere sibi vellent? alia via cælo potiundi præter viam arctam, non est. An non igitur omnino ex parte necessarium hæc incedere, si ad cælum pertingere cupimus? verum ut omnis hac super re dubitandi ratio nobis eximatur, Evangelium dilucidis verbis ostend-

stendit, Christum, cum de sui abnegatione, de cruce portanda loqueretur, omnibus id præcepisse: dicebat autem ad omnes. *Luc. 9. 23.*

Nulla itaque dignitas est, conditio nulla, officium nullum, ætas nulla, sexus nullus, quem hac lege exemptum velit, sicut nullus est, qui à Christo sequendo eximitur.

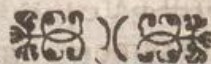
III. Cum ergo Christus omnibus hoc dixerit: id utique dixit huic fæminæ delicatæ, & sensuum blanditijs deditæ, cujus præcipuum studium est, evitare, quidquid eam affligit, quidquid ei incommodat, quantumvis id ejus saluti utile, & fortasse necessarium sit; & quærere, quidquid ejus carni, sensibus & cupiditatibus lenocinatur, licet id ejus saluti sit perniciosissimum. Hoc omnibus dixit; ac proin id dixit huic homini libidinoso, qui nunquam novit, quid esset, carnem hanc rebellem, & corruptam subigere, quid immoderatos cupiditatum impetus reprimere. Itaque hac obligatione nemo est exemptus; neque ulla ratio quemquam eâ reddit immunem. Quid ergo te immunem redderet? tua dignitas? éstne illa eminentior dignitate S. Caroli Borromæi, cujus hodie festa dies agitur? quis unquam majorem in seipsum exercuit severitatem? quamvis Princeps esses, si tamen Christianus fores, ad mortifica-

November. ficationem tamen obligareris. An vitæ tuæ innocentia? si hoc ita se habet, mortificatio tibi necessaria est, præcautionis saltem loco. Quis S. Carolo innocentior fuit, & magis in seipsum austerus? An occupationes tuæ? habesne majores, easque gravioris momenti, quàm vir iste sanctus, cujus aliquamdiu incubuit totius Ecclesiæ, & dein magnæ Dioceseos cura? & tamen inter omnes hæc curas, & labores vitam agebat austeram, & eâ, quam Anachoretæ Thebaidos egerunt, severiorem. An non exemplum sancti hujus Antistitis ignaviam tuam tibi exprobrat, tuamque vivendi rationem damnat?

Confer te ad S. Carolum, eum precaturus, ut à Domino tibi obtineat spiritum mortificationis, cujus ipse tantopere fuit addictus.

Si quis vult venire post me, abneget semetipsum, tollat Crucem suam quotidie, & sequatur me. *LUC. 9. 23.*

Crucem ferre est semetipsum mortificare. *Bern.*

DIES

DIES V.

De Fine Hominis, & Medijs
ad hunc finem pertingen-
di.

I.

DEUS res creatas è nihilo suo protulit, ut ad ipsum nos ducerent; atque eæ reapse id præstarent, nisi sponte ab eo desisteremus. Voluptates plerumque innocentes nobis essent, nisi immoderati, sceleratique essemus. Bona terrena cælestium nos capaces redderent, si ejs juxta Dei voluntatem uteremur; sed ob corruptionem, quâ peccatum originarium cor nostrum infecit, quàmque peccata propria non parum auxere; res creatæ, quæ erant media ad Deum perveniendi, evadunt obstacula. Bona mundi nobis aut laquei, aut vera mala sunt, & pleræque voluptates aut funestæ sunt, aut periculosæ.

II. Dum creaturæ in quærendo Deo sociam nobis opem præbere deberent, accidunt, ut aliæ nos retardent, & morentur, aliæ in via derineant, aliæ ab ea nos penitus ab-

November.

ducant. Neceſſe proin eſt, ut nos avellamus ab ijs, quæ nos morantur, quantumvis innocentes videantur; illas, quæ nos divertunt, quamvis aliunde ſint utiles, timeamus; illas verò penitus fugiamus, quæ nos in errorem abducunt, quantumlibet gratæ nobis videantur; illis verò arctè nos affigamus, quæ ad terminum noſtrum nos perducunt, licet eæ moleſtæ, noſtrisque ſenſibus adverſæ cenſeantur. Hoc eſt totum prudentiæ Chriſtianæ compendium. An non Domine, haſtenus, ut verè infamus, vixi, cùm tantopere ab hac regula declinârim?

III. Nemo eſt, præter te, mi Deus, qui in viam regiam reducere me poſſit, revocando me à meis aberrationibus, & reſtituendo in ordinem, quem tam ſapienter ſanxiſti, quémque ego tam ſtultè perverti, ſinem mihi ſtatuendo media, & rebus creatis immodicè, fruendo, quibus non niſi veluti medijs moderatè uti debebam. Eripe mihi ipſemet res hæcce creatas, quas nec poſſidere, nec amare ſine crimine poſſum; aut præbe mihi generoſitatem animi neceſſariam ad iis renuntiandum; ne permittas, ut illæ, quas mihi conceſſiſti ad ſublevandam imbecillitatem meam, alendæ cupiditati meæ ſerviant. Fac, ne, cùm ali-

quid

quid necessitati dederō, quidpiam corporis oblectationi concedam; fac denique, ut creaturis non utar, nisi, quatenus eæ ad te perducunt; qui solus felicem me reddere potes, quemadmodum summum bonum meum es.

Statue in omnibus actionibus tuis has regulas servare, quæ in compendio continent totam prudentiam Christianam; & ab iis nunquam declinare; cum id facere nequeas, quin aberres.

Creaturæ factæ sunt in tentationem animabus hominum, & in decipulam pedibus insipientium. *Sap. 14. v. 11.*

Ab uno te aversus, evanui in multa. *Aug. 2. Conf.*

DIES VI.

De Exiguo Numero Eorum,
qui salutem æternam consequentur.

I.

Numerus eorum, qui salutem æternam consequuntur, perquam exiguus est: *multi sunt vocati, inquit Servator, pauci vero electi.* Hanc veritatem S. Scriptura dilectis verbis nobis indicat, eamque figuris,

13 &

November. & similitudinibus illustrat: Paucissimi fuere, inquit Apostolus, nempe octo, qui in arca vitam suam conservavere. Sola Lothi familia servata fuit à flammis, quæ magnas illas quinque civitates absumpsere. E prodigiosa illa Israëlitarum multitudine, qui ex Ægypto exiére terram Promissionis petaturi, nemo fuit præter Josuem, & Calebum, qui eam fuere ingressi. SS. Litteræ numerum Electorum comparant paucis illis olivis, quæ in arbore remanent, ubi illa concussa, & agitata fuit, & paucis illis racemis, qui post vindemiam in vineis relinquuntur; paucis illis spicis, quæ messoris manum fefellere. Hæc est via illa aspera, & angusta, cuj pauci sese committunt; hæc est Janua illa, per quam non nisi pauci intrare possunt; hæc est illa civitas in monte sita, quem conscendendi pauci habent animum.

II. Verùm, si hæc veritas non ita clarè in SS. Litteris proponeretur, an vel solario experientiâ nixa dubium hac in re nobis relinqueret? ad salutem consequendam Evangelio nos oportet credere, juxta ejus axiomata vitam dirigere, Christum sequi, vitam nostram vitæ ipsius accommodare, ipsius exempla imitari: sine hoc salus æterna non obtinetur. Atque hic est articulus

fi-

fidei. At quis hoc agit? ad salutem consequendam, oportet seipsum abnegare, crucem suam portare, vim sibi inferre, animam suam odisse; id est, sensus suos coërcere, incompósitos animi motus comprimere, propensiones naturales, & carni blandientes compescere. Quis hac de re cogitat? quis ad hoc obligari se credit? quis contrarium non agit? ut proin secura regula, cognoscendi, quid Evangelium nos doceat, quidque agendum sit, in hoc consistat; ut observemus, contrarium illi, quod plerique agunt Christiani; an non ex hac regula tutò judicare possumus, paucos salutem consecuturos?

III. Quanta igitur nostra cæcitas est, ad excusandam vitæ nostræ licentiam præterire ingentem illorum numerum, qui eò se abripi patiuntur, ut dicant: plerique sic vivere solent; cur nos aliter vivamus? plerique hoc agunt; cur nos aliud agamus? mala ratiocinatio, si ab Ethnico; peior, si à Christiano fiat. Ut proin bene ratiocinemur, contrarium penitus asserendum: plerique hoc agunt, itaque hoc agere non licet: cùm fides nos doceat, modicum esse electorum numerum. Agendum proin id, quod pauci agunt, ad salutem obtinendam. Universalitas est bona regula, si de

November. fide, non irem, si de moribus loquamur. Lata, magisque trita via est, quæ ad interitum ducit; itaque ea vitanda. Illa, quam à paucioribus tibi conspicias, ea est, quam terere debes, si æternam felicitatem adipisci cupis; idcirco, quòd hæc eò te ducat.

Annon à torrente abripi te sinis? an non aliorum exempla ad delicta tua comprobanda apud te prævalent? statue contrarium sequi, secundùm Evangelium vivere, & non secundùm consuetudinem; idque agere, quod pauci agunt, si particeps esse cupis felicitatis, quam pauci possidebunt.

Multi sunt vocati; pauci verò electi.
Matth. 20. 16.

Esto de numero paucorum, si vis esse de numero Salvandorum. Aug.

DIES VII.

Pœnitentia Ad Usque Mortem
non differenda.

I.

POENITENTIAM agere oportet; hoc non diffiteris: fides te docet, peccatorem sine pœnitentia salutem consequi non posse, & te peccatorem esse nôsti; id si è superbia inficias ires, conscientia propria
men-

mendacij te argueret. Verum pœnitentiam nunc agendam ad mortem usque differre cupis: cur tamdiu? non nimis citò fieri potest, quod fieri necessariò debet, saltem nisi perire velis. Si pœnitentiam ad mortem usque agere tergiverfariis, quis tibi pollicitus est, tantum temporis in illo articulo tibi concessum iri? solus Deus, qui illius est Dominus, id tibi spondere potest. An is hoc tibi promisit? an non contrarium tibi comminatur? tot homines quotidie derepente moriuntur, qui eadem spe, quâ tu, nitebantur, tibi que moriendo dicunt: *hodie mihi, cras tibi.* Quod mihi hodie contingit, cras tibi contingere potest: id si fiat, quid de te erit? *Cogita, quòd de anima deliberas.* Anne tecum repuras, de salute tua agi, nempe de felicitate, vel infelicitate sempiterna? & tu tanti momenti negotium incertæ aleæ committis, tu, qui tam cautè, & securè in rebus nihili agis?

Chrysoff.

II. Verum, si certò tibi constaret, tempus tibi non defuturum, neque subita te morte obiturum, forésne in mortis articulo capax de agenda pœnitentia cogitandi, possésne tibi polliceri, te necessariam animi libertatem habiturum, negotio tam difficili seriò vacandi? homo, cujus corpus violento malo obrutum, cujus sensus sopiti,

November.

cujus omnes potentiaæ fractæ sunt, cujus anima debilitata est, quia corpori affixa; homo qui affligitur ob crudelem hanc separationem ab omnibus iis, quæ ardentissimè, tenerrimèque amavit, qui mille rebus funestis, quæ ejus menti obversantur, divexatur, & intuitu propinquæ, & incertæ æternitatis terretur; homo, inquam, in hoc statu, in quo minimis negotijs, quæ animi quandam contentionem exigunt, impendere se non potest; an impendere se poterit, negotio tanti momenti, juxtà ac difficili, quanti est bona confessio, cum vero de peccatis commissis dolore, sinceròque proposito, se posthac emendandi conjuncta? Hemicrania paulò vehementior incapacem te reddit confessionis ab octiduo instituendæ; & dolores mortis sat tibi libertatis concedent, confessionis obeundæ, à qua tota pender æternitas?

III. At licet Spiritûs libertas tibi superpeteret, habebisne libertatem cordis, eamque à peccato aversionem, quæ ad pœnitentiam requiritur? Itaque fugere peccatum debes, & neququam expectare, dum peccatum te fugiat. Ad pœnitentiam agendam exigitur, ut peccator super omnia amet id, quod vel super omnia odit, vel contempnit; nempe Deum suum, animam suam,

suam, salutem suam, bona æterna; & extremum odium, atque contemptum concipiat in ea, quæ summè dilexit, nempe in mundum, carnem, & illicitas voluptates. Exigitur, ut homo avarus, libidinosus, iracundus, superbus, fiat humilis, castus, mansuetus, bonorum caducorum neglector; anne hoc intra momentum fieri? anne animus mutari, ut vestis, potest? hoc sane absque miraculo gratiæ fieri nequit. An verò sine horrenda temeritate salutem nostram spei alicujus miraculi credere possumus? Sacræ Paginæ nullius meminerunt, excepto bono latrone, qui in morte ad bonam frugem se receperit. Hoc prodigium fuit, ad quod patrandum opus fuit Deo, præsentem, & morientem.

Statue ex hoc momento morum emendationi studere; id enim si differas, nec tempore, nec voluntate tua, nec gratiã niti potes.

Vocavi: & renuistis; ego quoque in interitu vestro ridebo, & subsannabo. *Prov. 1. 24. & 26.*

Remedia Conversionis nullis cunctationibus differenda sunt, ne tempus correctionis pereat tarditate. *Aug.*

DIES

November. : : : : :

DIES VIII.

De Ratione, Quam Deo Red-
dituri sumus de naturæ, & gratiæ
donis, quæ ab ipso accepimus.

I.

Matth. 25. **D**iligentia Patrisfamilias illius Evan-
gelici in exigenda à servis suis ratio-
ne talentorum ipsis concessorum; & seve-
ritas, qua animadvertit in servum negli-
gentem, qui talento suo nihil fuerat lucra-
tus, sunt imago quædam accuratioris, &
rigoris, quo Deus post mortem à nobis exi-
get rationem talentorum, quæ nobis credi-
derat. Dedi tibi, inquit cuiusvis nostrum,
intellectum, quo me cognosceres, & tu vi-
xisti, quasi me ignorasses; voluntatem,
qua me amares; & tu eam usus es ad me of-
fendendum; memoriam, qua mei recorda-
reris; & tu mei penitus fuisti oblitus. Cor-
pus tuum concessum tibi erat, ut justitiæ,
& pœnitentiæ foret instrumentum; & tu
id fecisti instrumentum iniquitatis, & li-
bidinis: cum sanctitate imbuere deberes a-
nimam tuam per bonum sensuum tuorum
usum, eandem fœdasti illicitis voluptari-
bus, quas eidem indulxisti; sanitatem tibi

de-

dederam, ut eam cultui meo, tuæque salu- **November**
ti consecrares; hæc verò occasio fuit, &
fons tuorum scelerum. Anne formæ ve-
nustas tibi concessa erat, ut tuæ & aliorum
damnationis esset causa? omnes denique
corporis, animique dotes, quibus te cumu-
lavi, an ad nihil aliud utiles esse debebant,
quàm ut superbiam tuam foverent, & am-
bitionem tuerentur? quo modo responde-
bis ad hæc tam justas querelas, nisi veri-
tatis confessione, tuique confusione?

II. Parabola de Patre familias, qui vil-
licum suum rationem reddere de bonorum
suorum administratione jubet, nobis ex-
primit severitatem, qua Christus in judi-
cio particulari rationem à nobis reposcet
gratiarum, quas in nos congeffit, omnium-
que mediorem, quæ ad salutem conse-
quendam nobis suppeditavit: Dedi tibi lu-
mina tam vivacia, & urgentia, quæ te in
cognitionem muneris tui adducerent; num
ea secutus es? tot salubres cogitationes ti-
bi inspiravi, ut tibi peccati, mundi que hor-
rorem iniicerem, teque ad me traherem;
num iis respondisti? gratiâ meâ te animan-
te tot bona proposita concepisti? an
ea effectui dedisti? tot concio-
nes audijsti, tam multa legisti, & orâsti; an

*Redde ratio-
nem villica-
tionis tuæ.
Luc. 16. 2.*

November. ex iis fructum percepisti? an tot Confessiones te correxere? an tot Communiones sanctum te reddere? en talenti receptionem! ubi ejus usus? credebam, mi Deus, nihil mihi metuendum præter peccata mea in hac tam severa ratione, quam tibi reddere me oportet. Sed, proh! dolor! video, dona, & gratias tuas magis adhuc formidandas mihi esse: si enim eorum nihil accepissem, rationem reddere non deberem.

III, Dicam tibi, Domine, æquè, ac servus ille nequam: Ah! Domine, *Patientiam habe in me.* Concede mihi aliquid adhuc temporis. Neque tamen adeò temerarius ero, ut dicam tibi, quemadmodum ille, me, si tempus peto, eò id facere, quasi omnia, quæ tibi debeo, reddere possim; nam, heu me! cum justitiæ tuæ debeam decem talentorum millia, summam videlicet imensam, quam peccatis meis conflavi, sincerè fateor, me is solvendis imparem esse; idcirco te rogo, ut paulisper expectes tempus, quo iram tuam mitigem ad clementiam tuam confugiendo, & *judicem meum deprecando*: siquidem cum mei confusione agnosco, aliam evadendi spem mihi non suppetere, quàm in pœnitentia, tuâque misericordia. Nec alium thesaurum, quo
tibi

Math. 16.
26.

Job. 9. 15.

tibi faciam satis, præter satisfactiones *fi- November.*
lij tui, & infinitum sanguinis ipsius pre-
tium.

*Severum hoc examen occupa, à te ipso ratio-
nem exigendo, quò usus fueris talentis tibi à Deo
commissis, & gratis tibi ab eo concessis, atque a-
busum sarciri conando, quem in iis admisisti.*

Omni autem, cui multum datum est,
multum quæretur ab eo. *Luc. 12. 48.*

Cùm enim augentur dona; rationes e-
tiam crescunt donorum. *Greg.*

DIES IX.

De Odio, Quo Deus Pecca- tum prosequitur.

I.

Sanctitas Dei, & odium infinitum, quo
peccatum averfatur, sese prodidit in
cælo; cùm ex eo Angelos ob solum, & u-
nicum peccatum cogitatione admissum
præcipitavit. In Paradiso terrestri, cùm
Adamum ob unicum voluntatis divinæ
prævaricationem inde ejecit. In terra,
cùm eam diluvio vniuersali inundavit, &
infames illas Sodomæ civitates flammis ex-
tinxit. In inferno, ubi momentaneam
voluptatem suppliciorum æternitate pu-
nit.

November.

nit. Sed hoc odium clariùs adhuc se pro-
dit in monte Calvariæ. Homo-Deus in
Cruce moriens ad peccatum expiandum,
meliùs id comprehendere me docet, quàm
omnes aliæ pænæ, quibus Deus in illud a-
nimadvertit, quàm omnia, quæ excogitari
possunt, argumenta, quid peccatum sit.
Et verò, an tantopere mirandum est, quòd
Deus nec Angelis, nec hominibus parcat,
qui non nisi purum nihilum sunt, & tamen
beneficiis ejus cumulari grati animi loco,
quem ejus Bonitati debebant, nil nisi con-
temptù, & injurias rependerunt, eisque fæ-
dam aliquam voluptatem, modicũ comodũ
millies præhabuere? an non potiùs mi-
randum, quòd eos animo tam patiente to-
leret, & tam benignè cum illis agat?

II. Verùm id, quòd incutere nobis ter-
rorem debet, est, quòd Deus filium suum
æternæ oblectationis suæ scopum, tam
crudeliter castiget, quòd is sola peccati
immagine sit indutus, & quidem ex amore,
quo in Patrem suum fertur, è zelo gloriæ
ipsius, & ardenti peccatum destruendi de-
siderio, quod noverat ei tantopere adver-
sari: quousque enim ille iræ suæ effectus
non extendit, adversus filium tantopere
sibi dilectum? tradit eum, nullo crudelita-
tis genere excepto, hostium ipsius furori,
&

& dæmonum rabiei : addicit eum pænis *November*
 lævissimis, & summè ignominiosis. Filius
 ad Patrem confugit, sibi que parci cupit :
 Pater verò, ut videretur, eum audire dedi-
 gnatus adeò in ipsum animadvertit, ut Fi-
 lius iste, quantumvis ei se penitus submi-
 serit, imperare sibi non possit, quin se ab
 eo desertum esse queratur: *Deus Deus meus, Matth. 27*
ut quid dereliquisti me? Non amplius eum *46.*
 Patrem vocat, sed Deum suum, idcirco,
 quòd ipsum non ut Filium suum, sed ut
 hostem, imò ut maledictionis scopum ex-
 cipiat; *Factus pro nobis maledictum. En Galat. 3. 13.*
 quousque sola peccati species Hominem
 Deum deduxerit. Quid igitur illis, qui
 reapse contaminati peccato sunt, non me-
 tuendum?

III. Itaque in Calvariæ monte, in Cru-
 ce considerandum est peccatum, si de ejus
 malitia ferre sententiam velimus: montis
 hujus aspectus meliùs, quàm aspectus in-
 ferni, concipere me docet, quid sit pecca-
 tum. Rex aliquis, qui proprium filium
 morti addicit, efficit, ut meliùs compre-
 hendamus iræ suæ gravitatem, quàm si in-
 tegrum populum immolaret. In lacerato
 Christi corpore, in transfosso ejus latere
 considerare peccatum debeo, & non in fal-
 sis luminibus cordis alicujus perversi, & a-

K

ni-

November,

nimi immoderatis affectibus excæcati ;
vel in corruptis mundi judicijs. Si te in-
tueor, mi Servator, in Cruce, ad confiden-
tiam me allicis ; at si te aspicio tam crude-
liter à proprio Patre tractatum, propterea,
quòd peccatis meis oneratus sis, timorem
mihi injcis : si enim in insontem, in San-
ctum Sanctorum ita sævitur, quid de sce-
lerato fiet? si filio non parcitur, an servo
parcetur? si tam severè castigatur is, qui
nonnisi imaginem peccati gerit, quid de
ipsomet statuetur peccato?

*Ut peccatum probe cognoscas, assuesce id in-
tueri in Vulneribus Servatoris tui, & non in cor-
rupti cordis tui luminibus.*

Si in viridi ligno hoc faciunt, in arido
quid fiet? *Luc. 23. 31.*

Innocens affligitur, ut noxius libere-
tur; ut redimatur Servus, occiditur Filius.
Aug.

DIES

DIES X.

De Fraudibus, Quibus Dæmon
 utitur, ut imminuat horrorem,
 quo peccatum libidinis averfa-
 ri debemus.

I.

DEus peccato associavit verecundiam,
 ut hac animi affectione, qua homo ad
 gloriam fertur, utatur ad eum à peccato
 avertendum: peculiariter verò verecundia
 affixa est peccato libidinis: ea propter fla-
 gitium turpe appellatur. Inanis gloriæ
 cupiditas homini aliunde tam perniciofa,
 deberet, ut videretur, magno eidem esse ad-
 jumento, quo se à libidinis peccato tuere-
 tur; cum id admittere non possit, quin pro-
 brò se operiat. Una proin è periculosis-
 simis diaboli fraudibus ad impediendum
 hominem, quò minùs ex illa emolumenta
 tum capiat, est illum excæcare, amovendo
 ab hoc peccato omnes idæas eidem anne-
 xas, quæ pudorem homini iniicere possent;
 hoc est, aliam ei speciem inducere; hoc est,
 illud ornare. Est, inquiunt, imbecillitas,
 sunt nugæ, est clandestinum commercium,
 est bona fortuna. Quis crederet, hisce no-

K 2

mi-

November. minibus crimen regi, quod Servatoris nostri cruciatus, & mortem renovat, ac simul eam reddit inutilem tot animabus, quas ad interitum deducit; damno nunquam reparando; scelus, quod Deus infinite averfatur, quod toties modo tam horrendo punivit, & cui æternum ignem destinavit.

II. Eadem fraude Dæmon utitur erga Christianos, qua usus fuerat erga Æthnicos. Invenit is medium miseros hosce, ac cæcos omnis generis sceleribus implicandi, dum hujuscemodi flagitia in eorum diis consecravit: persuasit illis, ut adorarent Jovem adulterum, Venerem libidinosam, ut gravissimis sceleribus, cum ea quodammodo consecrata essent, liberiùs immergere se possent, & quasi spiritu Religionis scelerati evaderent. *Fiunt, & miseris religiosa*

Cyprian.

delicta. Dæmon, cum libidinis peccatum consecrare non possit, inter Christianos, qui profitentur, se adorare Deum infinite purum, Deum è Virgine natum, conatur saltem, si id reddere honestum nequeat, ab eo amovere omnes idæas infames, & turpes, quæ ab eo separari non posse videntur, illudque pulchris nominibus, quibus delectatur, ornare, ob multitudinem, & dignitatem personarum, quas illi obnoxias

red-

reddit, vel certè persuadere cupit, eas obnoxias esse: nam, ut S. Cyprianus ait, vitia, ut videtur, cessant esse vitia, si sunt communia, & ubi illi, qui autoritate quadam pollent, eisdem dediti sunt, quandam quasi autoritatem sibi conciliant.

III. Hinc fit, ut homines, quibus honor, pudorque cordi est, quique aliquem Dei timorem habere creduntur; & proin à peccatis obscænis penitus abhorrent, si ea proprio nomine appellarentur; si ipsis diceretur de adulterio, & fornicatione. Inde, inquam, fit, ut mansuesceri erga hæc scelera videantur, cum ea bellis nominibus ornantur; suamque turpitudinem exuere credantur; cum speciem externam tam amœnam habent: unde fit, ut ea ferè considerent, velut actiones adiaphoras, nec religioni sibi ducant, eas ordinarium colloquiis suis præfigere argumentum; etsi eas Apostolus ne quidem nominari velit à Christianis, quas ipsi facietiarum, & quod consequens est, oblectationis suæ sibi statuunt materiam. Atque hoc vitium adeò ingravescit, ut inveniantur Christiani, qui in sensum adeò reprobum cadant, ut ansam capiant gloriandi de hisce peccatis, quæ ipsos infames reddunt oculis Dei, & hominum, qui non penitus depravati

November. sunt, quique ipsos olim opprobriis æternis obruent, nisi hanc infelicitatem pœnitentiâ prævertant. Ah! Domine, averte à me tam enormem cæcitatem.

Statue nunquam loqui de peccato libidinis, vel certè cum honore de eo loqui.

Fornicatio autem, aut omnis immunditia ne nominetur in vobis, sicut decet sanctos. *Ephes. 5. 3.*

Fiunt & miseris religiosa delicta, dum deos suos, quos venerantur, imitantur, *Cyprian.*

DIES XI.

De Otio.

I.

OTium nobis vitandum, & labor amplectendus, ut sarciamus malum, quod fecimus. Homini in statu etiam innocentiae otioso esse non licuit. Quiere quidem gaudere debebat; sed quiete, quæ actionem non excluderet, imò laborem aliquem exigeret; is laborasset, sed absque fatigatione: & labor fuisset occupatio, omni difficultate immunis. Ut primum verò peccatum admisit, Deus eum ad laborem condemnavit difficilem: *in sudore vul-*

Gen. 3. v. 19.

vultus tui, dicit ei Dominus, vesceris pane tuo. Simul ac noxæ reum se fecit, ad pœnitentiam condemnatus est, sed esse pœnitens non potuit, quin labori sese subiceret. SS. Patres pœnitentiam appellavêre Baptismum laboriosû: nihilominus gravissimorû scelerum rei omnium sunt otiosissimi; quia in peccati perseverantia sunt obstinati. Et hæc eorum obstinatio ipsos reddit otiosos: quemadmodum verò otium ipsis vitiorum est occasio, sic ipsos ad pœnitentiam incitare deberet. Si dolore de peccatis suis tangerentur, tum pœnitentiæ suæ labores strenuè amplecterentur: at, cum peccatis immergi simul, & rebelles sint, subducere se volunt sententiæ, quam Deus adversus ipsos in Adami persona tulit.

II. Virandum nobis otium, ut evitemus mala, quæ facere possumus. Otium omnium vitiorum Mater est, & Magistra, inquit Spiritus sanctus; *multam enim malitiam docuit otiositas.* Homo, qui non habet quod agat, omnia potest agere. Homini occupato non nisi unica tentatio est metuenda; cum otiosus omnibus obnoxius sit. Dæmon mille habet anfas, quibus eum invadat, cum ille nullam habeat, quâ se defendat. Homo otiosus expositus est

Eccli. 33. 29

K 4 omni-

November. omnibus diaboli astutijs, quin ulla ei in ir-
ritum cadat; itaque optimum remedium,
quod homini, præsertim à libidine tentato,
dari potest, est multum se occupare. O-
tium omnes virtutes pellit; possuntne ea
absque labore acquiri? aditum in cor vi-
tiji omnibus aperit. Homo otiosus non
raro abominabilis, & inutilis homo est, inquit
Job. Scriptura asserit, quod hæc sunt mi-
quitas Sodomæ, saturitas panis, & abundantia,
& otium ipsius. Otium Davidis ansam
præbet obtutui inconsiderato; & hic ob-
tutus incautus adulterio. Quænam causa
est perversitatis tot juvenum? ipsorum
otium: occupa illos, tum infantes erunt.

Job. 15. 19.

Ezech. 16.

49.

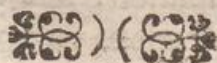
III. Otium nobis fugiendum, ut bo-
num, ad quod obligamur, faciamus: tam
multa nobis obeunda incumbunt munera,
ut ij, qui eorum multitudinem, & momen-
tum nôrunt, nihil querantur, nisi tempo-
re se destitui: ij, qui tempore abundant,
munera sua vel ignorant, vel eorum cu-
ram habere negligunt. Si officijs statui
nostro proprijs satisfacere velimus, an no-
bis occupatio deerit? si vir aliquis officium
aliud non haberet; si mulieri alia non su-
pererit occupatio, præter familiæ suæ cu-
ram, liberorum suorum educationem, præ-
ter assiduam super domesticos suos vigi-
lan-

lantiam, haberetne otio indulgendi tempus, si omnibus muneris sui partibus satisfacere vellent? at quantam nos occupandi ansam nobis officium Christiani suggeret, si munus hoc ritè obire velimus? qua ratione mulier aliqua nobilis otiosa esse potest; quasi nihil habeat, quod agat? potestne dicere, laboris nihil sibi superpetere; cum tamen tot inveniantur miseri, quos consoletur, tot verecundi pauperes, vel ægri, quos sublevet, tot captivi, quos visitet? Christus Servator noster, cujus ij membra sunt derelicta, altaria, nudata, ipsius opem implorant, laborem exigunt. Et illa nihil habeat, quod agat?

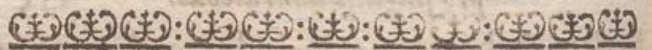
Statue, nunquam otio te dedere. Si fatigatus es à precibus, lege: si fessus es à lectione, labora; & sic evitabis otium, & fastidium.

Multam enim malitiam docuit otiositas. *Eccl. 33. v. 24.*

Facite semper aliquid operis, ut te semper diabolus inveniat occupatum. *Hieron.*

November.

DIES XII.

De Modo se Occupandi.

I.

Non satis est, otium fugere, seque occupare; sed oportet se bene occupare. Non satis est laborare, sed laboribus suis modum ponere oportet; ac proinde necessarium est, ut labor in principio suo ad rationis normam exigatur. Multi vitant otium, neque parum se occupant, semper in actione, semper in motu versantur; sed hoc est cupiditate, quæ eos ad motum animat, non verò est gratia, vel ratione oritur. Quantis laboribus ambitio quotidie non implicat hominem, qui eminere quocumque demum pretio cupit? ad quantas defatigationes subeundas avaritia non impellit mercatorem aliquem? quibus itineribus, quibus periculis eum non exponit? quantumcunque homo voluptati deditus, quietem amet, quantos tamen labores in se non suscipit, ut cupiditati suæ faciat satis? quantis difficultatibus voluptas sua ei non constat? omnes multum laborant, seque fatigant, & tandem, ut inquit Sapiens, *fateri coguntur: lassati sumus, sed, in via ini-*
qui-

Sap. 5. v. 7.

quiritatis. Si tantum laborarent ad salutem suam in tuto collocandam, quantum laborant ad satiandas cupiditates suas, sancti forent. November.

II. Non sufficit, bene se occupare; sed oportet, se non nimium occupare. Non sufficit, occupationes esse bonas; sed modum insuper eis statuere debemus. Quantumvis enim in seipsis, & in principiis suis laudabiles sint; laudabiles tamen esse desinunt, ut primum sunt immoderatae. Non minus ferè inconveniens est, nimium agere, quàm nihil agere. Occupationes nimis magnæ, quantumlibet bonæ sint, spiritum dissipant, cor exsiccant, & hominibus libertatem, ac tempus furripiunt, quibus ei opus est ad impendendum se grandi illi salutis suæ negotio. An intueri absque commiseratione, quin & indignatione possumus homines, qui, cum animantur ad eligendum sibi tempus pro salute sua laborandi, prudenter se agere arbitrantur, ubi ad se purgandos afferunt, propter occupationes suas tempus sibi non suppetere: an ne gravioris momenti negotium ipsis incumbit, quàm negotium propriæ salutis? si dicere audent, tempus sibi non suppetere de salute sua cogitandi, an non id ipsum ipsis exprobrandum, cujus Martha à Christo

sto

Nóvember. *sto arguebatur? sollicita es, & turbaris erga plurima: porro unum est necessarium, salutis nempe negotium.*

Luc. 10.

*Lib. 2. de
Consid.*

2, Cor. 9.

III. Non modò non nimiùm laborandum, sed etiam non adeò laborandum aliorum gratiã, ut nostri ipsorum obliviscamur: Visne, inquit S. Bernardus, exemplo S. Pauli omnibus omnia fieri? laudo charitatem tuam; sed hæc vniversalis esse debet: cur ergo te ipsum ab ea excludis? *quid prodest homini, si mundum vriversum lucretur, animæ verò suæ detrimentum patiatur?* Totus mundus te possidet; & tu te ipsum non possides. Nemo est præter te, qui laborum tuorum fructu non gaudeat; debitorem te esse credis sapientibus, & insipientibus, ut Apostolus ait, & tibi te ipsum negas? si is, qui deteriores partem eligit, maledictionem Dei meretur, quid de illo fiet, qui nihil sibi eligit? *qui sibi nequam, cui bonus? est sapiens animæ suæ sapiens.* Postquam omnia dedisti alijs, da saltem subinde te tibi ipsi, nec soli tibi esto inutilis.

Eccli. 14.

v. 5.

Eccli. 27.

v. 25.

Statue te occupare; sed bene occupare, & salutem tuam constituere præcipuam tuam occupationem.

Si Sapiens fueris, tibi met-ipsi eris.
Prov. 9. 12.

ITre

Vtere tu quoque te inter multos, aut novembet,
certè post multos. Bern.

DIES XIII.

De Fervore in Cultu Divino.

I.

NON solummodò Deum amare, ei que
servire, sed eum ardentè amare, &
ei servire, obstricti sumus. Memoria
Beneficiorum, & utilitas nostra id à no-
bis exigunt. Memoria quidem beneficio-
rum; nam Christus nos amavit, nobisque
serviit cum fervore, nulli labori pepercit,
ubi agebatur de amoris sui ardore testando.
Quid enim hunc in finem à primo ad ulti-
mum vitæ suæ momentum non egit? ad
nihil aliud intendit animum, quàm, ut a-
moris sui vehementiam testatam nobis fa-
ceret. Omnes labores suos non nisi nobis
impendit, nihil egit, nihil locutus est, ni-
hil oravit, nihil laboravit, nisi nostri cau-
sâ. Quid non passus est, ut insignem suum
in nos amoris affectû declararet? saluti no-
stræ, bona, quietem, voluptatem, gloriam,
vitam denique suam consecravit. Com-
parare eam nobis poterat minimis impen-
sus; unica sanguinis gutta; lacryma unica
suf-

November. sufficiens erat. Verùm sic amoris sui excessum non satis demonstrâisset. Hic ipse amor fecit, ut ad diem cruciatuum suorum avidè adspiraret. Hic, ut illius crudelitates præverteret dolore interiore, cui se immerfit; hic denique fecit, ut felicitatem suam in gravissimis tormentis inveniret; quòd prævidebat ea nobis profutura, suum nobis amorem demonstratura, nostrumque promeritura. Christo nihil difficile accidit, ubi de suo erga nos amore testificando fuit actum; quantus fervor! nobis omnia difficilia accidunt, cum quid pro Christo agendum, aut ferendum est. Quanta ignavia!

II. Ut fervori studeamus, propria nobis utilitas suadet. I. Homo, qui fervorem habet, omnia cum facilitate agit. Si Deum ferventer amamus, nihil difficile nobis videtur; at hæc res, inquis, est nimis operosa: sed ea Deo placet, quem amamus, sic facilis evadit. Qui amat, inquit S. Augustinus, non laborat; vel si laborat, laborem non sentit. Anima fervens in via salutis currit, non ambulat; imò volat, non currit. 2. Homo fervens non solum omnia cum facilitate, sed & cum delectatione facit. Unctio, quam Deus cum gratia sua in cor quodpiam ef-

fun-

fundit, jugum Domini non leve duntaxat, sed etiam, suave reddit. Hæc facit, ut delicias in ipsis inveniamus calamitatibus.

3. Si fervorem habemus, brevi tempore magnos progressus facimus. Operarij illi Evangelici, qui postremi venerant, eandem, quam primi, mercedem accepere; eorum fervore diurnitatem supplente laboris. Denique si fervorem habeamus, multum meremur, vel proficimus, faciendo parum; si tamen parum est agere, quod ferventer agimus. Beatus Sanislaus Kostka, cujus hodie festam diem agimus, admirandum fuit fervoris exemplum. Fervor amoris, quo in Deum ferebatur, tantus fuit, ut pectus ipsius, quod cordis ardores sustinere non poterat, refrigerari necessariò debuerit: idcirco etiam facile, & suaviter ambulavit in vijs sanctitatis, & juxta Spiritus sancti effatum consummatus in brevi explevit tempora multa; & licet diu non vixerit, nec, ut videtur, multum laborarit, ad eminentem sanctitatem pervenit.

III. At merces, quæ nos in Cælo manet, potentiùs adhuc animare nos debet ad fervorem: id enim, quod in præsentis est momentaneum, & leve tribulationis nostræ, supra modum in sublimitate æternæ gloriæ pondus ope-

2. Cor. 4. 17.

November.

operatur in nobis, inquit Apostolus. Et nos socordes esse possimus? nihil est, quod nos magis ad fervorē animare, & ad præstanda omnia bona, quæ possumus, adigere debeat, quàm cogitare, nullum fluere momentum, quo æternitas comparari non queat; nullum opus bonum præstari, quod non peculiari quodam æternæ gloriæ gradu compensetur. Quid magis animare nos debet ad omnia bona opera facienda, ad omnia nostra pietatis exercitia ferventer obeunda, quàm cogitare, felicitatem nostram in cælo ex æquo responsuram fervori, quo munera nostra exigemus; si cogitemus gloriæ nostræ in cælo magnitudinem, nostrumque amorem, qui nos in æternitate Beatos reddit, accommodatum in gradu amoris Dei, quem in mortis articulo attingemus; fierine potest, ut non animemur ad insignem prorsus fervorem, & desiderium quovis momento in amore Dei crescendi per continuum exercitium actuum, qui eum in nobis augere possunt?

Erubescere, quòd post tot annos, quibus Deo te servire profiteris, ob defectum fervoris tam exiguos in via perfectionis progressus feceris; cum videas, Beatum Stanislaum tam ferventem evasisse intra tam modicum tempus, ut ad tantam sanctitatem perveniret.

Sic

Sic currite, ut comprehendatis. 1. Cor. November.
9. 24.

Quidquid verò minùs est fervoris, humilitas suppleat puræ confessionis.

DIES XIV.

De Tentationibus.

I.

AD tentationem parare nos debemus, ut primùm cultui divino nos addicere stauimus. Ad id Spiritus sanctus nos hortatur: aliquoties nihil magis timendum, quàm non tentari: hoc enim non rarò signum est, nos à Deo deseri, vel à Diabolo contemni, vel ab eo considerari, ut sibi obnoxios, qui ipsius tyrannidi non ampliùs se subducturi sint. Non ampliùs ab eo impugnamur, quia ei non ampliùs resistimus. Homines sanctissimi fuère tentati; qui si tentati non fuissent, ad tam sublime sanctitatis fastigium euecti non fuissent. Christus ipse Sanctorum omnium sanctissimus tentatus fuit; cùm enim is caput nostrum esset, imbecillitatum nostrarum particeps esse, virèsque suas impertiri nobis voluit; cùm archetypon nostrum esset, exemplo suo

L

mo-

November, modum, contra tentationes pugnandi docere nos voluit; cum denique Redemptor noster esset, tentationis vilitati se submittere, & gratias nobis ad eis resistendum necessarias mereri voluit. Tentatio plerumque effectus est invidiae Dæmonis, & odij, quo in nos fertur. Non rarò etiam oritur è perversitate nostra. Quamdiu caro spiritui adversabitur, tamdiu pugnandum nobis est. Heu me! Domine, mecum ego circumfero hostem mihi infensissimum, si tu in me, & mecum contra me non pugnas, actum est de me.

II. Deus per tentationem non rarò virtutem nostram explorat. 1. Eam permittit ob rationes nobis utiles, ut nempe virtutem nostram experiatur, eamque *Tobia 12.13* in lucem protrahat: *Quia acceptus eras Deo, inquit Angelus Tobia, necesse est, ut tentatio probaret te.* 2. Eam permittit, ut ostendat nobis infirmitatem nostram, & quàm parùm nobismet ipsis fidere, propriaque virtute niti nos deceat. 3. Eam permittit, ut nos compellat, ad opem suam implorandam; cum experientia impotentiae nostrae tam potentibus resistendi hostibus felicem quandam necessitatem nobis imponat, ad ipsum confugiendi, qui

qui solus omne robur nobis tribuit. 4. November.
 Eam permittit, ut nos mundos reddat;
 Spiritus enim sanctus asserit, quòd, *Proverb. 17.*
 quemadmodum ignis probat, & mundat
 aurum, sic tentatio magis, ac magis pro-
 bet, & emundet hominem justum. 5.
 Deus tentationem permittit, ut nobis
 ansam præbeat virtutes exercendi, & ac-
 quirendi: cum eæ obtineri non possint,
 nisi exerceantur, nec bene exerceri, nisi
 tententur. 6. Deus tentationem per-
 mittit, ut medium nobis suppeditet, co-
 ronam promerendi, quam non nisi pug-
 nando meremur: pugna verò non est,
 ubi hostis non est. Denique tentationem
 permittit, ut à certa quadam negligentia,
 & periculosa securitate, quam pax ni-
 miùm diuturna in nobis fovet, nos re-
 trahat, & vigilantiam, fervoremque in
 nobis excitet. Non igitur peto, Domi-
 ne, ut penitus me liberares à tentatione,
 quæ mihi tam fructuosa esse potest; sed
 solummodò, ne me ei succumbere patia-
 ris.

III. Ad impugnandam feriò tentatio-
 nem oportet 1. Tentationi ansam non dare
 juxta consilium Apostoli. *Nolite locum Ephes. 4.*
dare Diabolo. 2. Si ab ea nos impugnari 27.
 sentimus, nobis persuadere, eam à dia-
 bolo

November,

*Resistite
autem dia-
bolo, & fu-
giet à vobis.
Jacob. 4, v.
7.*

bolo excitari. Et hoc ad incutiendum nobis illius horrorem sufficit. 3. Tentationi non auscultare, sed ab ea mentem avertere eadem promptitudine, qua ignem fugeremus, si ab eo derepentè appeti nobis contingeret. 4. Non nimium animo versare tentationis argumentum in materia castitati contraria sub obtentu inquirendi, an hujusmodi tentationi fuerimus immorati. 5. Sedulo nobis ipsis invigilare nos oportet, ut modò præsentia Dei recordemur, nobisque persuadeamus, Deum nos intueri, gratiâ suâ defendere, ad pugnam animare spe coronæ, quam nobis ostendit, modò cruciatuum Christi memores esse, ut ad sanctissima ipsius vulnera, maximè verò ad vulnus cordis confugiamus. 6. Frequenter ad orationem nos recipere, ad quam obligamur, ubi tentatio nos urget. Animum denique non despondere ob nostros lapsus; sed cum nostri confusione, & confidentia surgere.

Inquire in te, ut intelligas, an omnes hæc regulas observes, ubi de impugnanda tentatione agitur.

Fidelis est autem Deus, qui non patietur vos tentari supra id, quod potestis. 1. *Cor. 10, 13.*

Tum

Tum maxime oppugnaris, si te im-^{November}
pugnari nescis. Hieron.

DIES XV.

De Fuga Occasionum.

I.

DEUS à fidelitate sibi insita succurrere nobis in tentatione obligatur, nisi ipsimet ei nos implicuerimus. Id in pluribus sacrarum Litterarum locis nobis pollicetur: *Quoniam in me speravit, liberabo* ^{Psal. 90. 14.} eum, *protegam eum.* Imò *Angelis suis mandavit de te, & in manibus tollent te, ne forte* ^{Math. 4. 6.} *offendas ad lapidem pedem tuum.* Si verò ipsimet tentationi inhiamus, occasionem quærendo, Deus promissis suis exsolvitur, imò hæc ipsa fidelitas ipsum cogit, ut nostro nos arbitrio relinquat: cum disertè nobis prohibeat, ne Dominum tentemus. Et verò quid est tentare Dominum, nisi ope divinæ gratiæ immoderate niti, atque insuper habita Dei prohibitione, peccandi periculo sese committere? Annon id prohibet, cum dicit: *Qui amat* ^{Eccles. 3. 27.} *periculum, in eo peribit?* Et sic eadem fidelitas, quæ Deum obligat ad succurrendum

November dum nobis in tentationibus, & occasio-
nibus, quas non quæſivimus, eum quo-
que obligat ad nos deserendos in illis, in
quas ultrò nos conjecimus. Si verò me
deseris, Domine, quid possum, nisi
cadere, & me perdere?

II. DEUS ad honorem suum tuendum
quodammodò obligatur nobis in tentatio-
ne succurrere, si ea provenit à dæmone,
Dæmonis tentatio oritur ex illius invidia,
& concepto in nos odio, quod est effectus
illius odij, quo Deum averſatur. Nos
Dei sumus imagines; itaque diabolus in
imaginem Dei exonerat rabiei suæ effe-
ctus, qui ad Deum usque pertingere non
valent, atque ita Deus, à zelo gloriam
suam propugnandi obligatur tueri homi-
nes, qui ipsius loco odium diaboli susti-
nent, vel saltem alia de causa ab eo non
impugnantur, quàm, quòd ad Deum
pertineant. Si verò homo occasionem
quærit, tum ipsemet in tentationem se
conjicit; ac proinde non diabolus, sed
ipse tentationis est author, eaque de
causa Deus eum porrò protegere non te-
netur, cùm ipsius gloriæ hac in re non
præjudicetur; permittit ergo, ut solus
cum solo diabolo contentionem suam
transigat; tum enim partes contendentes
mini-

minimè æquales sunt. Imbecillus, & i- November,
gnavus homo, poteritne solus sustinere
hostem tam potentem, tam vigilem,
tamque formidandum, ut est diabolus?

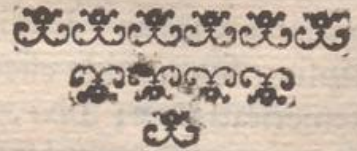
III. DEUS etiam à zelo, quo gloriæ
suæ curam gerit, obligatur, deserere ho-
minem, qui occasione se exponit: si
enim sponte suâ in eam se conijcit; vel
proprijs viribus confidit, vel eisdem diffi-
dit? si proprijs viribus confidit, temera-
rius est: è re gloriæ divinæ autem est,
superbum deprimere, & facere opem di-
vinam ei negando, eumque sibi ipsi re-
linquendo, ut imbecillitatem suam sen-
tiant. Et verò quemadmodum Deus gra-
tiam suam semper impertit humilibus, sic
eam superbis plerumque negat. Quapro-
pter Spiritus sanctus afferit, quòd, quan-
tumcunque virtutis, & virium habea-
mus, ijs tamen exuamur, ut primùm
arrogantiùs de nobis sentire incipimus;
nam *contritionem præcedit superbia, & ante* Proverb. 16.
ruinam exaltatur spiritus. David ultrò fa- 18.
teretur, lapsum suum fuisse effectum, &
pœnam temeritatis suæ: *Dixi, inquit, in Psalm. 29.*
abundantia mea, non movebor, avertisti v. 7. & 8.
faciem tuam à me, & factus sum conturbatus.
Petrus adeò turpiter victus non fuit, nisi
quòd invictum se crediderit; omniumque

November. fuit ignavissimus, quia se fortissimum esse ratus occasione inconsultò se commisit. Si homo occasione se exponens viribus suis diffidit, séque cadere facile posse prævidet, jam lapsus est in peccatum, priusquàm se in occasionem conijciat, maximè si ea sit proxima; cùm peccatum sit, quærere occasionem proximam; & alterum in occasione ipsa committere desertus à gratia, quam Deus concedere detrectat homini, qui tam parvi eam pendit; dum se aded temerè eam amittendi periculo exponit.

Statue, nunquam, quocunque obtentu, occasione peccati te exponere.

Qui amat periculum, in illo peribit.
Ecll. 3. 27.

Sicut se Petrus præsumendo ignorabat, sic negando didicit, quales vires haberet. *Aug.*

DIES

DIES XVI.

 De Tribus Defectibus, Qui In
 bonas nostras actiones ir-
 repunt.

I.

Primus error, qui in optimas nostras
 actiones sese insinuat, est in ijs nos
 ipsos nonnihil quærere. Iniquum est a-
 ctionibus suis alium finem præfigere, quàm
 Deo placendi, ipsùmque in illis quæren-
 di: verùm, nisi assiduè nobis, cunctis-
 que nostris motibus attendamus, nisi cor-
 di nostro semper invigilemus, tam pro-
 pinqui nobis sumus, ut neque ex oculis
 nos amittere, nec vitare nos possimus.
 Amor nostri ipsorum adedè ingeniosus est
 ad nos ludificandos, & nos tam facile de-
 cipi nos patimur, ut, cum is seipsum re-
 linquere viderur, vijs occultis ad se re-
 gredi nôrit, ut tam propinquus nunquam
 sit, quàm, ubi maxime remotus esse vi-
 detur. Ut ab hoc defectu nobis cavea-
 mus, frequenter, ac sincerè, si quid agi-
 mus, ex nobis ipsis sciscitemur. Estne
 Deus, quem hac actione, hoc consilio

November. quæro? id credendi rationem habemus, si sublimia, & vilia, suavia, & acerba perinde accipiamus; si id etiam eligamus, quod magis nos deprimit, & affligit, ubi id Deo placere credimus.

II. Alter defectus, qui in optimas actiones nostras illabitur, est in actionibus genio suo obsequi; & à naturæ instinctu duci se sinere. Actiones optimæ proprii genij impulsu factæ, bonæ amplius non sunt; vel si proprium duntaxat arbitrium eis se immiscet, imperfectæ evadunt. Homo actiones suas sanæ rationi convenienter, Christianus verò, è gratiæ impulsu instituere debet. Itaque qui naturæ solius impulsu rem agit, nec ut homo, nec ut Christianus agit. Innatus agendi pruritus, & anxia sollicitudo optimas foedant actiones: sic enim vel intempestivè, vel præcipitanter fiunt, & sæpè destruitur ex una parte, quod ex altera exstruitur. Interpretamur charitatem, quod è naturæ propensione fit; Zelum dicimus, quod impetuositatis meretur nomen. Remedium est, naturæ impetum reprimere, eum is nimius esse advertitur; sollicitudinem moderari, quantumvis bonum sit, quod facere cupimus; neque agere, donec

nec animum nostrum sereniore tranquillitate frui sentiamus. Novemb̄r.

III. Tertius defectus, qui bonis nostris actionibus se immiscet, est perturbatio, ubi res è voto non succedunt. Hæc turbatio è superbia, & è sui ipsius amore nascitur: adspirabamus ad felicem rei successum, & per hunc ad inanem gloriam obtinendam; sed ubi spe nostra depellimur, amor nostri ipsorum affligitur, superbia nostra comprimitur; hæc esturbationis nostræ causa; cùm è contrario, si non nisi gloriam, & voluntatem divinam quæsissemus, tranquillissimi essemus; Deus enim depressione nostri honoratur, voluntas Dei impletur; quandoquidem ea non volebat, ut res è voto succederet. Cur igitur turbamur? si Deus contentus est, cur nos contenti non simus? Præterea nostri depressio nos humiles reddit, sic ea nobis utilior est, quàm successus, qui forsàn superbos nos reddidisset. Denique hujus depressionis, & bonæ voluntatis meritum obtinemus, si eam lubentissimo animo acceptemus, quod unicum Deus à nobis exigebat. Forsàn consiliorum nostrorum subtilitate immoderatè nitēbamur; hæc est causa sinistri successus. Sarciamus arrogantiam nostram divinæ voluntatis.

November. voluntati nostram submittendo: hac enim ratione, etsi cætera omnia perdamus; saltem pacem conservemus, quæ omnium rerum nostrarum jacturam sarcire potest.

Intra serid in te ipsum, ut cognoscas, an non aliqui horum defectuum, & forsan omnes actionibus tuis sese immisceant.

Vir duplex animo inconstans est in omnibus vijs suis. *Fac. 1.*

Si quæris in omnibus JESUM, invenies utique JESUM: si quæris teipsum, invenies teipsum; sed ad tuam perniciem. *Imit. Christi l. 2. c. 7.*

DIES XVII.

De Felicitate Hominis Probi in ipsismet casibus adversis.

I.

Homo probus in rebus adversis vitam quietam, facilémque agit, in medio infelicitatum felix; cum fides eum roborat, spes soletur, charitas animet. Fides eum roborat, tria ei proponendo. 1. Deum hominem in Cruce morientem; è fide discit, se è numero prædestinatorum esse non posse, si Christo Cruci affixo similis non sit.

fit. Homo tantum animi non habebat, *Novembas.*
ut hujc similitudini acquirendæ se impenderet; videt enim, Deum ipsum, ut labori ejus parcat, laborare, ut in ipso imaginem Filij sui è Crucis patibulo suspensi exprimat per afflictiones, quibus eum obruit, quantum hoc solatium! 2. Fides eum roborat, dum ei proponit Deum justum, cum sciat justitiæ divinæ necessariò faciendum satis, nec esse errorem, quantumcunque levem, qui vel in hac, vel altera vita puniri non mereatur: felicem proin se agnoscit ob occasionem à Deo sibi suppeditatam, pænis nec gravibus, nec diuturnis, pænas acerbissimas, ac valdè diuturnas purgantium flammaram prævertendi. Denique fides hominem probum roborat, dum ei proponit Deum bonitate plenum, cujus directioni sine timore committere se possit, probè gnarus, se, si ab eo percutiatur, ex amore paterno puniri; & cum divinum cor manum castigantis dirigat, sibi non metuendum, ne ictus nimis austeri sint, vel sibi cruces imponant viribus suis majores.

II. Spes hominem probum in afflictionibus solatur, quia ipsi ob oculos ponit felicitatem maximam, certissimam, & proximam. Ea est maxima, quia dignum est

November, est sanguinis Dei pretium; quia donum est, quod Deus ipse est, qui ei se impertit in compensationem omnium, quas pertulit, ærumnarum. Felicitas hæc certissima est, idcirco, quòd meritis nitatur Christi, cui Deus negare nihil, neque concedere nimium quid potest; quòd nitatur fidelitate Dei, qui nos fallere non valet; & potentia Dei, quæ exequi potest, quidquid bonitas, ut speremus, præcipere, ejusque fidelitas promittere nobis potest. Denique felicitas hæc proxima est: si mille anni, inquit Scriptura, æternitati comparati non sunt, nisi dies una, quid esse potest vita etiam longissima, nisi unica hora? ecce non nisi unicam amplius horam vivere nobis concessum est, & mox Deum possidebimus, & eadem, qua Deus, felicitate felices, & quidem æternùm felices erimus. Non nisi unicâ horâ mihi patiendum, ut ad hanc felicitatem pertingam; quantumcunque igitur graves mihi ærumnæ meæ videantur, an eas magnum quid esse rear?

III. Charitas hominem probum in rebus adversis animat. Si amamus, libenter patimur pro eo, quem amamus. Si Deum ardentè amamus, de occasione nostrum eidem amorem testandi magno pere gaudemus: libenter pro eo pati cer-
til-

issimum est amoris argumentum; omnia alia vel debilia, vel dubia sunt. Si Christum amamus, ei similes esse optamus: hoc commodum res adversæ nobis accersunt, si eas in beneficijs numeremus. Qui Deum amat, nihil tantopere optat, ut ejus voluntatem exequi. Impletio voluntatis ipsius omnem felicitatem homini probat parit. Si Deum amo propterea, quod sciam, eum velle, ut patiar, id mihi oblationi duco, & cum Jobo dico: *hæc mihi sit consolatio, ut affligens me dolore, non parcas, nec contradicam sermonibus Sancti.* Est enim voluntas Domini, ut patiar. Homo, qui Deum amat, contentus minimè esset, licet in Paradiso cælesti degeret, si contra Dei voluntatem ibi foret. Paradisus cælestis ei Purgatorij instar foret. Contra in pænis piacularibus contentus esset, si sciret, se Deo id volente ibi esse. Carcer iste piacularium animarum Paradisus ei cælestis crederetur.

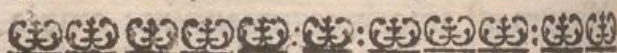
Job. 6. v. 10

Erubescere, quod tam difficile tibi accidat patis hoc enim signum est, fidem spem, charitatem tibi deesse.

Hæc mihi sit consolatio, ut affligens me dolore, non parcas. Job. 6. v. 10.

O tormenta misericordiæ! cruciat, & amat. Bonay.

DIES

DIES XVIII.

**Infelicitas Peccatoris in ipsa
prosperitate.**

I.

Prosperitas nimia peccatori fidem vel e-
ripit, ut aliquoties accidit, vel eam
debilitat, ut plerumque contingit, vel eam
ei prorsus integram relinquit, ut evenire,
sed rarò, potest. Si peccator in prosperi-
tate fidem penitus amittit, tum infinite
infelix est; quia cum fide perdit omnia:
nulla amplius ei spes vitam emendandi,
nec salutem consequendi affulget; cum ea-
rum fundamentum sit fides; qua deficiente
construi nihil potest. Si fides debilitata
duntaxat est, peccator infelicissimus esse
non cessabit. Ipsius animus divisum se
quodammodò inter falsa cupiditatum sua-
rum, & vera fidei lumina deprehendit:
Tantam enim fidem non habet, ut verita-
tes genio suo oppositas firmiter credat,
vel ijs moveri se patiarur; sed ipsius loco
aliam, quæ ei perturbationes, & inquietu-
dines afferat. Verùm si fides prorsus
integra manet, tunc ipsum confundit, &
cruciat, idcirco, quòd ei non proponat,
nisi

nisi ea, quæ ipsius propensionibus adver- **November,**
santur, & veritates, quæ ipsius vivendi
rationem condemnant: si Evangelium a-
perit, non invenit ibi, nisi execrationes in
divites, & mundi felices, nisi necessita-
tem patiendi, crucemque suam portandi.
Si Christum fidei suæ authorem, & con-
summatores intuetur, judicem suum in
persona etiam Servatoris sui invenit: si e-
nim ipsius archetypon non est, judex i-
psius erit. An verò IESUS cruci affixus
archetypum est divitis alicujus, volupta-
tibus dediti, & in mundo felicitis?

II. Prosperitas non fidem duntaxat, sed
& spem debilitat, vel eripit. Spes duos
effectus habet. Primus est, desiderium in
nobis excitare bonorum non visibilium,
bonorum æternorum, quia magna, soli-
daque nobis videntur. Secundus est, ad
ea speranda nos animare, quia divina ad-
juvante gratia facile obtineri posse viden-
tur. Duos hosce spei effectus destruit
prosperitas; vel certè iis sociari non po-
test: an enim homo, qui in prosperitate,
omnisque generis bonorum, & volupta-
tum abundantia vivit, cum amore hujus-
modi terræ bonorum fascinator, & turpis-
simis corporis voluptatibus inescatus sit,
moveri potest consideratione purorum, &

M

spi-

November. spiritualium bonorum, quæ fides ei Christiana proponit? *animalis homo*, inquit
 1. Cor. 2, 14. Doctor gentium, non percipit ea, quæ sunt spiritus. Lubens omnibus cæli gaudijs se abdicaret, dummodò ei persuasum esset, se terrenis semper gavisurum. At licet peccator in medio felicitatis suæ desiderare bona non visibilia posset, possétne ea sperare? fides ipsum docet, se, cum peccatis obnoxius sit, pertingere ad hæc bona non posse, nisi per pœnitentiam, nec pœnitentiam agere, quin animi sui motus, carnem, & sensum comprimat: potéstne verò homo prosperitati innatans capax esse tantæ sui ipsius victoriæ, à qua tantopere abhorret?

III. Prosperitas hominem vitiosum charitatis recuperandæ impotentem reddit, quia ejus conversionem facit impossibilem, dum ad mores suos corrigendos inhabilis evadit. Homines eum corrigere non audent, & Deus dedignatur; Magnatum aliquis in mundo felix servus, qui ab ipso pendent, & assentatoribus, qui omnia ab ipso sperant, undique cinctus non invenit, nisi homines, qui maximis ipsius sceleribus applaudant. *Laudatur peccator in desiderijs suis.* Quàm paucos, Principum aliquis invenit, Joannes Baptistas, qui

qui ei dicant: *non licet id, quod agis.* Deus November.
ipsum corrigere non dignatur: homo in
peccatis suis felix Deum contemnit, obli- *Eccli. 7. 14.*
viscitur, & deserit; & à Deo vicissim con-
temnitur. *Nemo potest corrigere,* inquit Scri-
ptura sacra, *quem Deus aspernatur.*
Deus ipsius obliviscitur, eumque desiderijs
cordis sui relinquit, ob hoc ipsum feve-
rior, quàm si infensissimis hostibus eum
traderet. Nec irasci amplius ei dignatur
iracundiâ paternâ, qua filios suos correctu-
rus castigat, cùm eum è filiorum numero
jam deleverit: non irascar amplius, ait per
Prophetam. Hic est, inquit S. Augusti-
nus, maximus iræ divinæ adversus pecca-
torem effectus, ei non amplius irasci; o-
mnium pænarum terribilissima est, non
amplius subire pænam. Ah! Domine,
castiga me; sed, ut Pater: *argue me; sed non
in furore tuo.*

*Noli optare statum prosperitatis, si in eo non
vivis; time, si in eo vivis, quia periculosus est.*

Prosperitas stultorum perdet eos.

Prov. 1. 32.

Vis nôsse, quanta sit pæna? nulla
pæna. *Aug. in Psal.*

November.

DIES XIX.

Deus in Omnibus Quærendus.

I.

DEUM quæramus, & præter eum, nihil; sic eum inueniemus. Si res creatas, si nosmetipsos, si commoda, & oblectationes nostras quærimus, forsan in ijs quærendis spe nostra fraudabimur: *omnes quidem currunt*, inquit Apostolus, *sed unus accipit bravium*: ad inueniendum id, quod mundi sectatores quærunt, quantis non opus est curis, quantis molestiis, quantis laboribus? & quem denique finem omnes hi labores sortiuntur? hunc; ut quærant semper, & inueniant nihil. Si Deum quærimus, tunc eum inueniemus: non raro se offert iis, à quibus non quæritur; illos vero præoccupat, qui se concupiscunt; prius, quam ipsum quærere incipiant. Is semper plus, quam viæ dimidium ad nos conficit, magnam partem nos labore subleuat, quem in ipso quærendo subire deberemus. Is, cum eum procul quærimus, in medio nostri est. Ah! Domine quærere te nequeo; nisi prior quærere me coeperis, nec ire ad te, nisi per te possunt.

Rom. 10.
v. 20.

Sap. 6. 14.

Quæ-

Quære igitur me ; & ego quæram te ; & *November.*
quærendo te inveniam te , & tecum omnia
bona inveniam.

II. Si me ipsum quæro , si res creatas ,
voluptates , honores mihi quæro ; si tam
felix essem , ut omnia hæc bona inveni-
rem. Eheu ! me non satiarent : omnia e-
nim hæc bona , aut falsa , aut vana , aut
levia sunt : morari quidem cor meum
possunt , implere non possunt ; cupidita-
tem meam irritant ; sed eam non sariant ;
desideria mea dividunt , sed non tranquil-
lant ; pro me facta sunt ; ac proin iis uti pos-
sum ; sed ego pro illis factus non sum ; i-
deoque iis frui non possum ; media sunt ad
finem meum pertingendi ; idcirco aliquid
utilitatis asferre mihi possunt , sed ipsæmet
finis meus non sunt ; itaque felicem redde-
re me non valent. At , ubi Deum meum
inveni , quietum est cor meum. Is o-
mnium motuum meorum centrum est ; in
ipso quietem suam inveniunt. Is deside-
riorum meorum scopus est. Is solus ea-
sistere potest. Is est supremum Bonum
meum ; is solus satiare me valet. *Deus
meus , & omnia.* Si omnia alia bona pos-
sideo , si Deo careo , pauper sum , miser
sum ; si Deum meum possideo , dives sum ,
fortunatissimus sum.

M 3

III. Ve-

November.

III. Verùm, si omnia invenirem, quæ defidero, & sollicitè quæro, si ea vera, solida, grandia forent, felicem denique reddere me non possent, quia semper durare nequeunt; vel enim à seipsis peribunt, quia caduca sunt; vel millenis casibus surripi mihi possunt, vel certè mors ea brevi mihi surripiet. Bona, quæ cum tempore avolant, afferre non possunt felicitatem, in omne ævum permanfuram. Nihil mortale satiare potest animam immortalem. Sed, ad te quod attinet, mi Deus, ubi semel te inveni, perdere te non possum, nisi velim. Si in me conjurent homines, & dæmones, auferre mihi bona, sanitatem, gloriam, & vitam mihi possunt; sed te Deum meum eripere non possunt. An non is, qui Deum possidet, dives est satis? an non contentus esse debet? si tu contentus non es, inde provenit, quòd illum non possideas.

Conare concipere cogitationes hominis cujusdam Sancti, qui interrogatus, cur domum suam conflagrantem vultu adeò sereno intueretur, casta est, inquit, quòd ignis auferre mihi domum, Deum verò meum non possit.

Si quæritis, quærite, Convertimini, venite. *Isa 21. 12.*

Ma-

Malè mihi est præter te , non solùm ex-November.
tra me ; sed & in me ipso , & omnis copia ,
quæ non est Deus meus , egestas est.

Aug. 13. Conf.

DIES XX.

De Cura, Quam Parentes Ge-
rere debent liberos suos benè
educandi.

I.

PAtres , matrèsque , omni , qua pos-
sunt , cura sese impendere educatio-
ni liberorum suorum obligantur. *Si quis* 1. Timoth. 5.
*suorum , inquit Apostolus , & maximè do-
cesticorum curam non habet , fidem negavit ,
& est infideli deterior. Quid efficacius , si
exaggeratio non est ? an verò exaggera-
tio esse potest , si Spiritus sanctus id di-
cat ? an non liberi primum inter domesti-
cos locum sibi vendicant. Hæc obliga-
tio parentibus ab ipsa natura insita est : ac
priori ipsis amœnissima accidere deberet ;
& si ipsis amœna non est , erit ipsis sum-
mè terribilis. Qua namque ratione li-
beri parentibus suis magnopere obstricti
forent , quòd vitam ipsis dederint , quæ*

M 4 ipsos

November, ipsos vitiosos, & infelices reddit: nisi etiam ad emendandum infelicem illorum ortum, operam, studiumque suum conferrent, & bona ad virtutem educatione eorum sanctitati, felicitati que confulerent? hæc est causa, propter quam Pater aliquis verè pater est: hæc est, ob quam liberi parentibus magis obligantur ob bonam educationem, quàm vitam ab ipsis acceptam; cum præstet, hominem esse probum, quàm hominem duntaxat esse. Annon homo, qui defectu educationis à Deo reprobarur, felicior foret, si homo nunquam fuisset? Parentes criminis reos se arbitrarentur, si ob suam negligentiam liberi Baptismi aquis, per quas Christianorum numero aggregantur, lustrati non fuissent; suntne minùs rei ob neglectam educationem, quæ illos Christianè vivere docet? quid ijs prodest, quòd Christiani sint, si Christianam vitam non agant, nisi, quòd ob hoc excusatione minùs digni sint?

II. Hæc obligatio suavissima accidere parentibus deberet, cum naturæ propensionibus magis congruat. Ut liberos nostros amemus, sufficit esse patrem, vel matrem: an verò amare eos possumus, & simul eorum educationem negligere? Be-

stix

stia ferocissimæ hanc curam non negli-
gunt; sibimet enim alimenta subtrahunt,
vitam suam periculo exponunt, ad vitam
catulis suis servandam. An non istarum
solicita cura hominibus hac in re negli-
gentiam, & duritiem suam graviter expo-
brat? habentne homines idcirco plus ra-
tionis, quàm bestia; ut omnes sensus na-
turae, & rationis convellant? hæc obli-
gatio tantò etiam suavior accidere ipsis
debet, quantò faciliùs eidem satisfieri
potest: teneritudo ætatis, ingenij docili-
tas, innata liberis facilitas, ad omnia,
quæ docere eos volumus, imbibenda red-
dit habiles: sunt ij ceræ molles, quibus
omnes, quæ volumus, imprimere figu-
ras possumus; pronius nihil est, quam
teneris adhuc eorum animis sensum pie-
tatis, timorem Dei, horrorem peccati,
amorem virtutis inspirare; hæc fugere
cum lacte deberent, si eorum parentes
verè Christiani forent. Hunc in mo-
dum ingenitæ labis vestigia sensum, & sine
sensu delerentur, & virtus quodammodò
in naturam migraret. Idcirco mater S.
Ludovici tantum ei peccati lethalis hor-
rorem impressit, ut eorum nullum un-
quam commiserit: hæc erat Mater Chri-
stiana

November, Christiana. Verùm, prò dolor ! quàm paucae hodie inveniuntur ?

III. Hoc munus parentibus valdè terribile est , si ei non satisfaciunt : cùm rei sint omniũ peccatorũ, quæ eorum liberi defectu educationis perpetrant. Salus parentum affixa est saluti liberorum ; si liberi pereunt ob negligentiam , quam eorum parentes in jis benè educandis admittunt , parentes pariter cum ipsis pereunt. Homo aliquis , qui in sua vivendi ratione valdè probus , imò & sanctus esset , si liberis careret , pœnis æternis addiceretur , quantumcunque pius videatur , idcirco , quòd perversos habeat liberos. Heli vir erat cæterà probus ; sed cùm è negligentia , vel amore immoderato , per bonam educationem non prævenerit , nec severa correctione filiorum peccata impedièrit , horrendis Dei vindictis objectus fuit. Qualem rationem Deus non reposcet à patribus , matribusque , qui se Christianos esse jactitant , & nihilominus liberos suos modo prorsus ethnico educant ? qui eis vanitatem , ambitionem , mundi amorem & voluptatem cum lacte instillant , qui suis axiomatis , sermonibus , & exemplis aliud agere non videntur , quàm ut funestas peccati originarij reliquias in
ijs

ijs foveant, quàm, ut animi commotio- November.
nes, qui jam priùs nimium sunt vehe-
mentes, in illis animent; atque hasce
puras & innocentes animas inquinent.

*Si matrimonio junctus es, præcipuam ge-
rere curam satage educationis liberorum tuo-
rum; si non es, diligentiam tuam supple, quod
educationi tuæ defuisse potest.*

Si quis autem suorum, & maximè do-
mesticorum curam non habet, infidelis
est, & infideli deterior. *D. Paulus 1. Tim.
5. v. 8.*

Quantò amplius diligunt filios, tantò
amplius ad bonam vitam compellunt. *Aug.
Epist. 167.*

DIES XXI.

De Festo Præsentationis Bea- tissimæ Virginis.

I.

BEatissima Virgo in hoc Myserio Deo
se consecrat, ut primùm potest, nem-
pe tertio ætatis anno. Eam nec ætatis
teneritas, nec corpusculi debilitas, nec
in parentes amor absterrent; nihil eam
retardat, ubi de se Numini consecrandâ
agi-

November: agitur, quidquid hoc sacrificium differre potest, ejus felicitatem differt, & animum affligit. Habuistine hunc fervorem, hanc promptitudinem, cum Deo te dedicare debuisti? incipere debuisses Deum amare, simul ac eum cognoscere cœpisti. Quamdiu in mundo vivis? à quo tempore cognovisti? cœpistine Deum amare? Primus cordis tui motus, omnesque reliqui ad ipsum tendere deberent: tenderne ad ipsum saltem ultimus? potesne cum D. Augustino dicere: Ah! Domine, serò te amavi? Fortasse necdum cœpisti. *Væ! tempori illi, in quo te non amavi.* Ob hoc sanè inconsolabilem esse me oportet. Quanta igitur commiseratione dignus sum, si hac in re solatium facile admitto? hoc signum est, me necdum incepisse, te, mi Deus, amare; quanto plus perdo temporis, tantò minus mihi superest. An non tempus est incipiendi?

H. Beatissima Virgo non modò maturre se Deo consecrat; sed omnia ei donat, exceptionis ignara; ubi agitur de consecranda se Deo, omnia rumpit vincula, quæ eam parentibus suis alligant, quantumcunque tenera, & quantumcunque valida ea sint. Deus ipsi omnium rerum est loco: idcirco omnibus se bonis abdicat,

cat, Deus in posterum tota ejus est hære- November.
ditas: & sic omnia deserendo, omnia invenit, quia Deum possidet. Abdicat se libertate sua per obedientiæ votum, ne aliam præter divinam haberet voluntatem, quæ unica sibi foret regula. Denique abdicat se omnibus sensuum illecebris per votum castitatis, ne ullam aliam oblectationem, præter illam Deo placendi, & amore ipsius, omni se voluptate privandi. An hunc in modum Deo te dedicas? An Mariæ liberalitatem imitaris? an Deo te penitus donas? an nihil excipis? an non occulta quæpiam in corde tuo latebra est, ubi quædam habes recondita? Quoties Deus te urfit, ut hanc rem creatam sibi immolares? quoties eam ei negasti? Exemplum Mariæ ruborem tibi incutere, & simul animare te deberet. Ejus protectio, si ad eam confugis, multum juvare te poterit.

III. Virgo Sanctissima non solum omnia citò dat, sed insuper in perpetuum. Hæc constans fuit, non subjecta illis vicissitudinibus tantopere nobis usitatis. Ut primùm ea perfectionis cursum auspiciata est, hoc est, ut primùm vivere cœpit, magnis in eo passibus progressa est. Tantùm aberat, ut respiceret retrò; sicut

nos

November. nos homines ignavi, & inconstantes, ut nova identidem incrementa caperet. O quàm longè absumus ab imitanda Mariæ constantia! cùm tamen ab hac constantia totus vitæ nostræ profectus pendeat. Vita nostra non est, nisi continuata series promissionum ultrò à nobis factarum, infidelitatum in ijs servandis, & ignaviarum in propositis exequendis: ut proin Deo non promittere videamus, nisi ut à promissis discedamus, atque eadem dies, & fortassis etiam hora in eosdem defectus, quos detestamur, nos labi videat. Anne mirandum est, si, cùm adeò inconstantes simus, in stadio salutis non tantùm non progrediamur, sed & retrò cedamus?

Accede ad Beatissimam Virginem, eandem rogaturus, ut gratiam tibi impetret suam promptitudinem, liberalitatem, & constantiam imitandi in sacrificio, quod ipsa die Præsentationis suæ fecit.

Multòque meliùs est, non vovere, quàm post promissa non reddere. *Eccl. 5. v. 4.*

Quisquis cogitat, quid voveat Deo, seipsum voveat, & reddat; hoc exigitur, hoc debetur. *Aug.*

DIES

DIES XXII.

Praxis ad S. Communionem
se preparandi.

I.

SI nonnisi semel, cùm vivimus, ad sacram Synaxin essemus accessuri, omnia vitæ momenta impendere deberemus, queis nos ad eam sumendam præpararemus. Et sanè, quantumcunque nos animum eidem intenderemus, quoscunque conatus adhiberemus, nimum haud præstaremus, eademque cum veritate, qua humilis ille Centurio dicere possemus; *Domine non sum dignus.* Hæc sola cogitatio: *ad cælestem semel mensam accedam,* continere nos deberet in veneratione, in timore continuo, in assidua ad Deum, & nos ipsos attentione, summâque super omnes cordis nostri motus vigilantia, ne quòd nobis elabatur contrarium puritati ad excipiendum Deum, qui puritas ipsa est, necessaria, sed, quemadmodum Dominus noster adeò benignus est, ut nobis gratiam concedat ad epulum Eucharisticum sæpiùs accedendi, sic nos ad quam-

November, quamlibet sacram Communionem nobis præparandis impendere deberemus totum temporis intervallum, quod inter sacras nostras Communiones intercedit, exemplo tot Sanctissimorum hominum: at cum per imbecillitatem, vel negotia nostra id nobis concessum non sit, & Deus tam benignus id à nobis non exigat, non decet saltem, ut plures faciunt, præparationem nostram modico illo tempore, quod Eucharistiæ sumptionem proximè antecedit, terminare; sed unam saltem diem ei consecrare, & præparationem à die præcedente auspiciari.

II. Itaque pridie de sacra tua Communionem cogitare incipies. Hunc in finem

1. Offeres Deo manè omnes tuas actiones in unione cum actionibus JESU Christi, ut obtineas gratias, ad sacrum Epulum dignè sumendum necessarias.
2. Conser- vabis interdum animum summopere collectum, & ad motus cordis tui attentum, ut nihil tibi elabatur, quod ejus puritatem contamine.
3. Precum tuarum loco, quas jaculatorias appellant, sententias quasdam eliges, quæ vel desiderium, quo flagras sacram Eucharistiam sumendi, vel indignitatis tuæ Confessionem ostendunt.
4. Ad hunc finem exercebis

cebis actus quosdam mortificationis, vel *November.*

bonum aliquod opus, quale foret visitare pauperes: nam Christum in suis membris visitare medium aptum est, ut à Christo visitari mereamur. 5. Sub vesperum eundem visitabis in sanctissimo Sacramento petiturus ab eo, ut cor tuum præpareret ad se suscipiendum. 6. Prius, quam cubitum concedas, considerabis felicitatem, qua sequenti die gaudebis, sacram Synaxin sumendi, rogabisque Angelum tuum Custodem, ut tibi per noctem invigilet, ne quid tibi accidat, quod adverteretur puritari, quam sumptio Dei, qui ipsa sanctitas est, requirit.

III. 7. Manè, ut primum expergisce-
ris, tibi imaginare, Angelum tuum Tu-
telarem tibi dicere? *Ecce Sponsus venit, Matth. 25. 6.*
surge, & exi obviam ei, réque ad eum ex-
cipiendum para. 8. Observabis, quan-
tùm poteris, accuratè silentium, omni-
umque negotiorum immemor (saltem,
ubi differre ea licet) ad sacram usque
Communionem animi collectioni stude-
bis. 9. Vsque ad Eucharistiæ sumptio-
nem huiusmodi cogitationes animo vol-
ves: Quis est, qui ad me venit? est
Deus. Ad quem venit? ad hominem,
ad terræ vermiculum, & peccatorem.

N Cus

November. Cur venit? ut se mihi donet, & uniat;
 10. Sanctissimo Missæ Sacrificio assistes,
 cum singulari reverentia, attentione, &
 pietate. Appropinquante sacræ Com-
 munionis tempore elicies actus vivæ fidei
 de hoc Mysterio, adorationis, timoris,
 reverentiæ, & humilitatis, plenos ma-
 gnæ confidentiæ in Benignitate illius,
 qui ad te venit, ardentis desiderij ipsum
 suscipiendi, teque cum ipso uniendi, ac
 denique teneri, sincerique amoris.

*Statue hac praxi uti, si melior tibi non sup-
 petit.*

Qui timent Dominum, præparabunt
 corda sua, & in conspectu illius sancti-
 ficabunt animas suas. *Eccli. 2. v. 20.*

Cæli Cælorum te non capiunt; & tu
 dicis: Venite ad me omnes. *Imit. Chris-
 sti. lib. 4. c. 10.*

DIES

DIES XXIII.

De Gratiarum Actione post
S. Communionem.

I.

Non decet nos unquam adeò languidos
 esse, quin post sacram Communionem
 temporis aliquid tribuamus gratia-
 rum actioni. Beneficium, quod accipi-
 mus, nihilò minus, quàm Deus ipse gra-
 tiarum utique actionem meretur. Sine-
 réne aulicorum aliquis, cui Princeps suus
 in benevolentiae signum peculiariter aures
 præberet, tam commodam occasionem si-
 bi elabi, gratiam aliquam ab eo flagitandi:
 si cum eo colloquia miscere negligeret, si
 dorsum ei obverteret, cum alio confabula-
 turus; an non gratiæ obtinendæ loco e-
 jus offensam incurreret? an non animad-
 versione dignus esset? an nos minori pæ-
 na dignos reddimus, si post S. Commu-
 nionem mentem ad alia distrahimus? si
 Christum solum, ut ita dicam, relinqui-
 mus, rebus frivolis nos occupaturi? S.
 Theresia dicebat, tempus, quod sacram
 Communionem sequitur, totius vitæ pre-
 tiosissimum esse, si quis eo bene uti nove-

N 2

rit.

November. rit. Hæc est una ex auspiciatis occasio-
 bus, è quibus fructum capere nos oportet; hæc sunt felicia illa momenta, quorum
 tantam habere curam nos decet, ut necu-
 nicum nobis elabatur. Christus tunc ve-
 nit gratijs onustus; his eum deonerare, est
 eum sublevare; has acceptare, est ei ob-
 sequium præstare. Pluribus opus non
 est, quàm ei cor aperire, ut illud impleat.
 Væ nobis, si id per animi distractiones ei
 occludimus: egeni sanè esse meremur, si è
 tam bella occasione discedendi, nobis non
 consulamus.

II. Simul, ac Christi Corpus in S.
 Communionem sumpsisti, prosterne te ad
 ejus pedes, rursùmque excita fidem tuam
 de Christi Iesu præsentia, eumque cum
 profunda reverentia, admirationi juncta,
 adora, dum vides, Deum ipsum gloriae,
 & Majestatis eò usque sese demittere, ut
 in corde hominis diversari dignetur, &
 quidem hominis peccatoris: atque in hol-
 ce animi sensus erumpens cum Salomone
 exclamabis: *Domine, si cæli calorum te cape-*
re non possunt, quantò magis domus hæc?
 Dein ab affectibus admirationis, & humi-
 litatis perges ad grati animi affectus; cum-
 que videas, te illum Servatori tuo satis re-
 stari non posse, omnes res creatas invita-
 bis

3. Reg. 8. 27.

bis ad ipsum tecum laudandum; offeres ei ^{November!} amorem, quo omnes Seraphini, & Beati in eum feruntur, desiderans eundem amare, sicut illi eum amant. Offeres ei fervorem, quo tot sanctæ animæ ad sacram Synaxin accedunt, ut suppleant fervorem, quo tu cares, sed habere desideras.

III. Expones Domino nostro imbecillitates, misérias, & necessitates tuas: Quid? dices, solus vestium tuarum attectus tot ægros sanavit; & contactus Corporis tui, quod ego toties sumpsi, nec dum ab infirmitatibus meis sanum me reddidit: anne vel minùs bonus, vel minùs potens es, quàm tunc eras? Eheu! causa est, quòd minùs habeam fidei: sed penes te est, eam mihi impertire. Aliquoties concipies affectus veræ confidentiæ, & cum Martha ei dices: *Domine, quem amas,* ^{Io. II, v. 3:} *infirmatur.* Num de amore tuo dubitare possum, dum video, quid in hoc Sacramento meâ causâ facias? tu me amas, tu infirmitates meas intueris, tu mederi mihi potes; & id non facies? aliquoties ad ipsius pedes cum Magdalena conticesces, percepturus, vel plenas amoris querelas, quas tibi proponet, vel dulces admonitiones, quas tibi impertiet. Aliquoties cor tuum cum ipsius corde unies,

ut eum adores, eum ames, ejusque Patrem, quantum is meretur, honores per hoc cor divinum, quod per S. Communionem certò modo tuum est. Denique nunquam negliges ei immolare aliquam creaturam, quæ cor tuum inter te, & ipsum dividit, vel aliquam immoderatam animi affectionem, vel peccatum aliquod, cui magis addictus es.

Fac tibi legem, nunquam negligendi saltem minus horæ quadrantem impendere gratiarum actioni in exercitio omnium istorum actuum.

Particula boni doni non te prætereat. *Eccli. 14. v. 14.*

Quid retribuam tibi pro te ipso? Berni

DIES XXIV.

Sine Conformatione Cum
Christo salus æterna non
obtinetur.

I.

Salutem æternam non consequemur, si prædestinati non simus, prædestinati vero non erimus, nisi Christo similes simus. Hic est fidei articulus à D. Paulo definitus. Quos præscivit, inquit, & præ-

Rom. 8.

v. 29. 30.

prædestinavit, conformes fieri imaginis filij sui. November 9
 Itaque salutem æternam obtinere æquè
 parùm possumus, nisi Christo similes si-
 mus, quàm illam consequi valemus, si
 fides in Christum nos deficiat; utrumque
 ex æquo necessarium est. Ejus rationem
 affert gentium Doctor, cùm IESUM Chri-
 stum appellat Primo-genicum prædestina-
 torum. Non igitur prædestinari eri-
 mus, si ipsius membra non sumus, si hanc
 proprietatem similitudinis, & conforma-
 tionis cum i, so non habemus. Ipse est,
 juxta mentem ejusdem Apostoli, caput
 omnium prædestinatorum; non igitur è
 prædestinatorum erimus numero, si ejus
 membra non sumus, si cum ipso uniti non
 sumus, si non eodem, quo ipse, spiritu
 animamur, si non eadem vitâ, quâ ipse,
 vivimus: Vivisne Spiritu Christi, tu, qui
 Spiritu mundi plenus es? si Spiritu Chri-
 sti non vivis, an non unus es è Reprobo-
 borum grege?

*ut sit ipse
 primo geni-
 tus in multis
 fratribus.
 Ibid.*

*Ipsam dedit
 caput super
 omnem Ec-
 cl. siam.
 Ephes 2.23.*

II. Prædestinatio peculiaris effectus est,
 divinæ bonitatis; singularis amoris, quo
 certos homines dignatur: quisque eum
 urget, ut hos ab alijs distinguat. Deus
 bonitatem hanc, & amorem peculiarem
 non exercet, nisi erga eos, qui Filio ipsius
 similes sunt. Is in Sanctissima Trinitate

November. Filium suum amat amore necessario, & infinito, cum sit ipsius imago, ejusdem cum ipso substantiæ, ipsique perfectè similis; neque creaturas extra ipsum amat, quàm ob similitudinem, quam cum illo habent. Si magnam cum eo similitudinem habent, tum magnopere illas amat; si modicam; modicè illas amat; si nullam penitus habent; imò è contrariò ipsi sunt oppositæ, illas contemnit, odit, & reprobat; eoque tandem tendunt omnia, quæ Pater æternus agit, sive ordinem naturæ, sive gratiæ, & gloriæ spectemus, ut hanc in nobis similitudinem exprimat: si enim mundum creat, si Filium suum in terram mittit, si spiritum sanctum nobis donat, si gratijs suis nos prævenit, si beneficijs suis nos cumulat, si nobis promissa facit, si nobis minatur, si nos remuneratur, si nos punit, semper id ad Christum Filium suum refert; ut nempe imaginem ipsius in nobis effingat. Felices nos, si obstaculum ei non ponamus; si verò id ponimus, an non salutem nostram ponimus?

III. Pater æternus in nova lege ter so-
lammodò locutus est; ad ripam Jordanis,
in monte Thabor, & Ierosolymis; idque
semper eum in finem, ut Filij sui amo-
rem, & imitationem nobis commenda-
ret;

Matth. 17.

30

ret: *hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui.* Hic igitur vobis audiendus, & imitandus est. Filius à Patre suo nihil tantopere petit, quàm ut, quemadmodum ipse Patri suo similis est; sic eius electi similes sint ipsi. Hæc est tota gloria, quam desiderat; & Pater ipse eam ei permittit; *Et clarificavi, & iterum clarificabo.* Nos adeò sumus anxij, & inquieti super Prædestinatione nostra: *sumne Prædestinatus? sumne Reprobatus?* quanta causa humilitatis, & timoris! quanta felicitas inter tam multas trepidandi causas, argumentum solidum invenire, sibi pollicendi, se certa quædam Prædestinationis habere indicia? horum complura afferuntur, quæ quidem omnia nec necessaria, nec certissima sunt. At similitudo cum Christo signum est ejusdem, & necessarium, & certissimum. Prædestinatorum è numero non ero, nisi Christo similis sum. Hoc necessarium est, & fidei articulus; si Christo similis sum, certò prædestinatus sum, hoc certissimum, & æquè fidei articulus est. Nimiùm felix sum, mi Deus, si confidentia mea fundamentò tam solidò nitatur: tum enim nihil me concutere poterit.

November.

Ego in eis, & tu in me.
Jo. 17.

Io. 12. 28.

Novembes.

Noli anxius esse de iis, quæ ad Prædestinationem spectant; sed nitere interea eam tibi certam reddere laborando, ut Christo similis evadas.

Quos præscivit, & prædestinavit conformes fieri imagini filij sui. Rom. 8. 29.

Si multum de nobis sentimus, dignemur eum imitari, qui Filius Altissimi vocatur. Aug.

DIES XXV.

De Prærogativis Humilitatis.

I.

Humilitas gratiæ plenitudinem nobis accersit: Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam. Omnis vallis implebitur, & omnis collis humiliabitur. Optima præparatio ad dona Dei accipienda est, esse humilem. Ad quem autem respiciam, inquit Spiritus sanctus, nisi ad pauperculum, & contritum spiritu? Quinam sunt ii, quos Deus cum gaudio respicit in cælo, & & in terra? sunt animæ humiles: qui in altis habitat, humilia respicit in cælo, & in terra. Sic Beatissima Virgo affirmat, se per humilitatem oculos Dei ad se rapuisse, ejusque

1. Petri. 5.

v. 5.

Luc. 3. 5.

Jo. 6. 2.

2. Sal. 112.

v. 3. & 6.

que cor lucrata fuisse. Hæc gratiâ November.
 plena non fuit, nisi, quod seipsa fuerit va-
 cua. Mater Dei, & supra omnes res
 creatas exaltata fuit, quia humillima fuit.
 Si qua creatura in mundo Beatissima Vir-
 gine fuisset humilior, tum illi fuisset præ-
 habita. Heu me! si tam pauper, & gra-
 tijs nudus sum, cui id, nisi mihi met ipsi
 tribuam? superbia mea pauperem me red-
 dit. Simus nobis ipsis vacui; & Deus
 nos implebit: simus pauperes Spiritu
 tum divites erimus gratijs.

II. Humilitas felicitatem, & pacem
 nobis accersit. *Quis restitit ei, (Deo) ut*
superbus facit, & pacem habuit? at cui un-
 quam pax deficit, si verè humilis fuit? pax
 hæreditas est animarum humilium non
 minus, quàm illarum, quæ bonæ sunt vo-
 luntatis: cum quis enim humilitatem ha-
 bet, bona quoque voluntate non caret;
 & voluntas bona esse non potest, si humi-
 lis non est. Quid nos tristes efficit, &
 inquietos? plerumque superbia: vitupe-
 ramur, contemnimur, uni æquamur, alte-
 ri postponimur, non eam nostri æstima-
 tionem, vel locum obtinemus apud alios,
 quem mereri nobis videmur; id superbiam
 nostram offendit, id pacem nostram tur-
 bat, id in maiorem nos conijcit: sed hoc

Novem̄ber. mo, qui verè humilis est, ab omnibus molestijs tutus est; si contemnatur, meritò id fieri credit; nam seipsum contemnit. Si alijs posthabetur, eos sibi ipse præfert; si nemo ipsius recorderetur, ipse primus suò obliviscitur, sic semper habet, quod desiderat, semper pacem suam invenit, qui semper contentus vivit.

Matth. 23. 12. III. Humilitas per fugam honorum majorem nobis honorem affert, quàm desiderare possimus: *qui se humiliat, exaltabitur*, inquit Servator. Si primum locum in Convivio mereri cupis, postremum occupare incipe: humilitas est via tam brevis, & secunda ad gloriam pertingendi; ut ipsimet superbi videantur eam eligere, ut ad eam evehantur. Hi si humilitatem non habent, eam simulant; si veritate hujus virtutis carent, ejus saltem speciem habere conantur, rati, non nisi per hanc obtineri hominum æstimationem. Si superbiâ laborant, eam tegunt, probe gnati, se nullam aliam ob causam, quàm ob hanc magis fieri abjectos. Deus humilibus utitur ad maxima sua consilia, gloriæ suæ curam lubens eis committit; quòd ei certò conster, eos illam sibi non arrogaturos, nec cum Deo partituros. Atque ita, dum gloriam Dei promovent, quàm

quam unice quærunt, gloriam propriam **Novembris.**
inveniunt, quam non quærunt, Deo ean-
dem ipsis tribuente, ad remunerandam
eorum humilitatem.

*Si paupertatem tuam cognoscis, tum ista co-
gnitio in te procreabit humilitatem; sed humi-
litas paupertati tuæ medebitur per gratias,
quas tibi conciliabit.*

Omnes autem humilitatem insinuate;
quia Deus superbis resistit; humilibus au-
tem dat gratiam. *1. Petr. 5. v. 5.*

Videte magnum miraculum: altus est
Deus; erigis te, & fugit à te, humilias
te, & descendit ad te. *Aug. in Psal.*

DIES XXVI.

Praxis Charitatis erga Pro- ximum.]

I.

Charitas in proximum ut sincera sit,
efficax esse debet: ut verò sit efficax,
rescindere debet vitia sibi contraria, quo-
rum Apostolus meminit. hæc rescindit
Iram, amarus animi sensus, actiones
noxias, verba inurbana, *non irritatur; 1. Cor. 13. 5.*
Invidias, quæ faciunt, ut promotionem
alte-

November. alterius, velut nostri depressionem con-
 sideremus, *non æmulatur*; Superbiam,
 quæ facit, ut alios arroganti, & fasti-
 dioso vultu despiciamus, *non inflatur*;
 Ambitionem, quæ nos impellit, ut alios
 circumveniamus, ut per eorum lapsum
 nos extollamus, *non est ambitiosa*; Suspi-
 ciones iniquas, & judicia temeraria de
 vita proximi, *non cogitat malum*; Occul-
 tum, & malignum gaudium super alio-
 rum pœna, vel depressione, *non gaudet
 super iniquitate*; immoderatum proprii
 commodi Amorem, qui nos inducit, ut
 nobis unice intenti, veluti idolo, cui
 omnes obligationes, quas nobis, aut
 justitia, aut grata beneficiorum memoria,
 aut ipsa etiam natura ex officio imponit,
 consecramus. Non quærit, quæ sua
 sunt. An non horum defectuum alicui te
 obnoxium esse animadvertis? An non
 forsitan omnibus? si ita est, an non fateri
 cogeris, te charitate destitutum? Et
 quis es, si charitatem non habes?

II. Veram charitatem contentam esse
 non decet, quod proximo suo malum
 non inferat; sed insuper impedire tene-
 rit, ne id ei aliunde obveniat, & mala
 ei imminencia prævertere, si potest,
 quumque ex illis eripere, si eisdem jam
 pre-

premitur; eum sublevare, si penitus li- **Novembet.**
berare non potest; eum solari, si suble-
vare concessum non est: si neque solatio
locus est, ejus saltem miserijs moveri,
eas minuere, earundem partem in te sus-
cipiendo; ob eas seipsum affligere, &
fletu cum flentibus exemplo Divi Pauli
asseverantis, se in omnibus miseris pati.
Præterea Deum precari debet, ut ipse
proximum sublevet, vel soletur, si ipse
met id præstare non possit. *Quis infir-*
Charitas *matur, &*
ejus defectus patienter tolerat, eos cor- *ego nõ infir-*
rigere satagit, ita, ut delinquentem non *mor 2. Cor.*
exacerbet. Si emendare eum non po- *11. 29.*
test, dissimulat; ad Deum se confert
eum permutura, ut ipse manum appli-
cet; eum precatur, ut ipsius justitiam,
si ea irritata est, mitiget; ut delinquen-
tem sublevet, se offert, ad suscipiendam
in se partem pœnæ, quam ille meritus
est, seque immolandam divinæ justitiæ
victimam, ut peccatorem hunc divinæ
mitericordiæ efficiat objectum. En!
quousque se extendat perfecta charitas.
Fuitne charitas tua hætenus sic compara-
ta? Heu! quàm longè ab ea abes?

III. Charitas non modò se impendit a-
vertendo proximi malo, sed & omni bo-
no, quantum reapse potest, eidem præ-
stando

November. stando : charitas enim proximo benefacere laborat ; cùm teste Apostolo, *benigna sit.* Hæc nos jubet æstimare, honorare, efficaciterque amare proximum nostrum, nostram insuper de eo existimationem, officiosè, & honorificè de eo loquendo, testari; unâque reverentiam nostram comiter, humanitèrque cum eo agendo; atque amorem nostrum, omnis generis bona eidem precando, de ijs, quæ possidet lætando, de ijs, quibus indiget ei prospiciendo, omnia ei officia, & obsequia exhibendo, præsertim verò nihil eorum, quæ ad ejus salutem promovendam facere possumus, omittendo; ita quidem, ut parati simus, non modò bona, quietem, & gloriam, sed & vitam nostram immolare, exemplo Christi Domini, quem S. Joannes exemplar nobis proponit : *In hoc cognovimus Charitatem Dei; quoniam ille animam suam pro nobis posuit; & nos debemus pro fratribus animas ponere.* Charitas subinde usque ad sui oblivionem progreditur exemplo SS. Moysis, & Pauli. Ah! quàm longè abes ab hac perfectione, qui ne minimo quidem commodo, nec minima voluptate te abdicare velles.

Examina te seriò super hisce charitatis effectibus, ut perspicias, an eorum habeas initium. *ah! quantopere hoc examen te confundet? & quantum tibi incutere terrorem debet?* November.

In hoc cognovimus charitatem Dei, quoniam animam suam pro nobis posuit, & nos debemus pro fratribus animas ponere. *1. Joan. 3. v. 16.*

Semper debeo charitatem, quæ sola reddita detinet debitorem. *Aug. Epist. 61.*

DIES XXVII.

De Felicitate Animæ, Quæ Ab omnibus separata totam se Deo committit.

I.

QUAM felix est anima illa, quæ ab omnibus libera, & expedita non nisi Deum vult, & quærit, eique se totam committit. Quantas ea divitias non invenit in hac omnium rerum nuditate? hoc proprium est animarum, de quibus D. Paulus ait: *Tanquam nihil habentes, & omnia possidentes. 2. Cor. 6. 10.* Hæc est optima illa pars, quam elegit Magdalena, quæque auferri ab ea non poterat. Anima sic comparata est
san-

November. sancta sui impotentia Deo dicit : omnes meas divitias in hac nuditate, & rerum terrenarum expoliatione repositas habeo, nimum dives in hac mea paupertate, modo Deum possideam. Totam meam felicitatem, & voluptatem in eo colloco, quod omnibus carnis, & sensuum illecebris, atque animi remissionibus careat; modo Deo meo fruatur, eumque degustem. Omnem gloriam meam in eo sitam esse censeo, quod nuntium remittam omni gloriae, omnibusque honoribus, nimum felix, si per mei depressiones, & contemptus gloriam Dei mei promovere queam.

II. Anima perfectae nuditati hunc in modum addicta aliam habere voluntatem non desiderat, nisi voluntatem Dei, nulla desideria, nisi ad Deum, nullam spem, nisi in Deo, praesidium nullum, nisi in Deo. Tota vult esse Dei, & ut Deus ipsi sit omnia; vult, ut is sit bonum suum, requies, oblectatio, gaudium, gloria, vita, unica & suprema felicitas sua, haec verè dicere cum S. Francisco potest: *Deus meus, & omnia.* Quo igitur reliqua omnia apud eam sunt loco? Cui Deus est omnia, dicebat Divus Franciscus Salesius, mundus ei nihil est, haec perfectè cupit

Davi

Davide sentit, & exclamat: *Quid mihi est* November,
in caelo, & à te quid volui super terram? Deus Psalm. 27.
cordis mei, & pars mea; & qui nunc penitus me reddis felicem, quantò felicior me reddes in aeternitate? hi sunt animi sensus separatae à mundo animæ. Hos non comprehendit, quia non amat: Da mihi, inquit S. Augustinus, animam Dei amantem, ea totum id, quod dico, comprehendit, quia experitur; sed animæ Deum non amanti hæc lingua peregrina est.

25.

III. Si qua anima tantas divitias in perfecta nuditate invenit, quantam felicitatem non invenit, ubi perfectè se Deo committit? Tu Domine, dicit ipsi, in me es, atque magis animam meam animas, quàm anima corpus meum: atque in te, & in sinu Providentiæ tuæ sum, quemadmodum infans in gremio matris suæ. An non in pace quiescere mihi licet, imò cum tranquillitate eidem indormire? Deus semper de me cogitat; an non tutò mei oblivisci possum, nihil metuens, ne is mei non recordetur? An is desereret hominem, qui se ei penitus addicit? homo, quantumcunque arrogans esset, id non faceret. Deus semper mecum est per suam præsentiam, per suam protectionem,

Q 2

&

November, & auxilium : an igitur quidquam agere melius possum, quàm ei me affigere per continuam subjectionem ; quàm eo nisi per vivam confidentiam ? Deus in me totus occupatur, semper attentus mihi, nec quidquam facit, siue naturæ, siue gratiæ spectemus ordinem, nisi propter me. Si igitur me totum ipsius curis committo ; an ulli me periculo expono ?

Confundere, si hanc linguam non intelligis ; id enim signum est, te nec ab omnibus separatum esse, nec te integrè Deo commisisse.

Quid mihi est in Cælo, & à te quid volui super terram? *Psal. 72. 25.*

Si habemus te, quid ampliùs volumus?
Augustin.

DIES XXVIII.

Christus Hominum Est Reconciliator.

I.

Non est, nisi unus Mediator Dei, & hominum, inquit Doctor gentium : & hic est Iesus Christus, qui è cælo se demisit, Patrem suum cum hominibus reconciliaturus. Ut quis perfectus sit reconciliator

1. Oportet eum non modò neutri duarum **Novemb**
partium esse suspectum, sed etiam apud u-
tramque autoritate pollere. 2. Oportet
eū hac autoritate uti, ad eos reconcilian-
dos, ad illum qui offendit, permovendum,
ut satisfaciat offenso; & hunc, ut satisfa-
ctione sibi oblata contentus sit. 3. Si pars
offensa exigat, ut sibi juxta rigorem fiat
satis; altera verò ei satisfacere nequeat;
necessarium est, ut reconciliator ad mu-
nus suum ritè obeundum ipsemet satis-
faciat. Omnia ista non nisi Christo con-
veniunt. Is neutri partium suspectus ef-
se potest, nempe nec Deo, nec homini.
Is cum Deus sit, ejusdem est cum Patre
naturæ, ac proin zelus pro ipsius gloria
deficere eum non potest: cum sit homo, e-
jusdem est nobiscum naturæ, & sic com-
moda nostra, ipsius sunt commoda. O-
portuit eum autoritate sua uti ad homi-
nem compellendum, ut è rigore satisfacere
Deo id exigenti; cum igitur homo id
præstare non posset, necessarium erat, ut
Christus id præstaret. Is est homo; idcir-
co pati, & mori, adeoque satisfacere po-
terat. Est Simul Deus; itaque compen-
sationem offerre potest offensæ æqualem,
atque ex rigore satisfacere: quod in Cruce
impletum est.

O 3

II. At-

November. II. Atque hoc confidentiæ nostræ fundamentum esse debet; non virtutes nostræ, etsi illæ forent heroicæ; non bona nostra opera, licet perfectæ forent; non his, inquam, sed Christi cruciatibus, qui virtute sanguinis sui Patri suo nos reconciliavit, fiducia nostra niti debet. *Is fecit utraque unum, & medium parietem maceris solvit, quæ erat inter Deum, & hominem.* Tormenta Servatoris mei pro peccatis meis omnibus satisfacere. Quid igitur mihi timendum? hæc omnes mihi gratias meruere; quid mihi non sperandum? satisfactiones Redemptoris mei ad me pertinent: itaque, quantumcunque insanabilia vulnera mea videantur, potentius tamen malo remedium mihi suppetit. Quantumvis immensa debita mea credantur, iis tamen expungendis impar non sum; cum in sanguine Servatoris mei propter me fuso, thesaurum inveniam infinitum. Si gravissima flagitia perpetrasset, si cernerem, terribilissimos iræ divinæ effectus in caput meum irruere paratos, dummodò sinceræ confidentiæ in satisfactionibus Christi concipere affectum, & ita confisus eas Patri æterno offerre possem; tunc, mi Deus, & peccata mea, & vindictas tuas formidare cessarem; quid enim

omnia ista nocere mihi poterunt, si vel se-
mel in cor Iesu mei, in cor amore mei
transfossam confugiam? November,

III. Merita Servatoris mei ad me spectant; nihil igitur est luminum, nec cognitionum quantumvis sublimium, neque gratiarum, quantumcunque inusitatae videantur; ad quas aspirare, easque perere nequeam, certoque obtenturus non sum, si eas cum perfecta confidentia in Meritis Christi petam; quandoquidem per ipsum, & cum ipso peto; vel potius ipse est, mihi Deus, qui eas in me, & pro me petit, earumque jure postulat effectum, cum illas misericordiam suam mihi sit meritis. Ausim dicere, Domine, negari mihi non posse, quod a te petiturus sum per merita potentis hujus reconciliatoris, si id petam cum perfecta in illum confidentia. Et cur id non obrineam, si cogitem, eum pro me satisfecisse? hac ratione securus sum, me omnia a te impetraturum, si cum Ecclesia dixerero, omnia fieri per Dominum nostrum Iesum Christum.

Quantiscunque sceleribus obnoxius sis, noli animis cadere, dummodo magnam in Christi Meritis, & Satisfactionibus habeas confidentiam, in iis enim certam spem, omnia mala evitandi invenies.

November. Unus Mediator Dei, & hominum homo
Christus Iesus. *1. Tim. 2. 5.*

Inter Deum, & hominem mediatrix est
Divina Humanitas, & Humana Divinitas.
Aug.

DIES XXIX.

De Collectione animi.

I.

AD faciendos in virtute progressus nihil
magis necessarium est animi collectio-
ne. Negotiorum turba, quam, ut ab illa
nos eximamus, obtendimus, ipsissima est
ratio, quæ illius necessitatem ostendit.
Quò magis nos ad externa diffundimus, eò
magis necessum est, ut ad nos revertamur:
id nisi fiat, occupationes saltem aliquoties
etiam optimæ magnopere nos dissipant.
Negotia quantumcunque iusta, mentem
occupant, dividunt, atque aliò averunt.
Res sive fastidiosæ, sive amœnæ, quæ in
negotiorum administratione occurrunt,
animi commotiones excitando, magnam
mentis evagationibus ansam præbent ho-
mini, cui non est curæ ad se redire. De-
nique multitudo intentionum imperfecta-
rum, negotijs nostris, si nobis non invi-
gi-

gilemus, se se implicantium, animum nostrum summopere dissipant. Viri Sanctissimi ingemuere hujc dissipationi, quam in seipsis adverterunt. S. Bernardus, qui defectum hunc magno cujdam Pontifici exprobrarat, ipsemet deplorat infelicitatem, quam expertus est in eum labendi; & nos eum non deflemus; dum eadem mentis evagatio nos impedit, quò minus ejus effectus sentiamus, & formidemus.

II. Non dissipamur solummodò in functionibus etiam sanctissimis, quæ rerum creaturarum commercio nos implicant, sed eis plerumque nos affigimus. Cor hominis vivere non potest, quin alicuj se rei affigat; cum vivere ei sit amare, & amare se affigere; ideòque necessum est, ut vel creaturis, vel Deo adhæreat: si collectionis caret spiritu, qui præcipuè versatur in attentione ad Deum, Deum in creaturis intueri non assuescet; & idcirco nec mentem à rebus creatis ad Deum elevare, nec eundem in illis quærere, nec ei adhærere poterit: si verò Deo non adhæret, creaturis se addicet; in quibus inveniet, quo naturæ suæ propensionibus faciat satis: Illæ si utiles sint, proprii amore commodi iis se mancipabit; si gratæ, ob carnis illecebras illis se addicet; si splendidæ sint, inanis

November. gloriae studio illis adhærebit. Sic homo, qui in medio occupationū piarum zelum, virtutemque habere creditur, dum ad aliud non incumbere videtur, quàm, ut alios à mundo, & rebus creatis avellat, defectu collectionis animi, & vigilantiae, seipsum sensim, ac sine sensu illis affiget.

III. Deficiente animi collectione non tantum dissipamur in optimis occupationibus, nosque creaturis addicimus, sed, quod necessariò sequitur, pervertimur. Ut ostendatur, cor nostrum perverti, satis est, si dicatur, id rebus creatis adhære. Perversio hæc ab impuritate provenit, & impuritas è permistione cum eo, quod est externum, & adventitium cordi nostro, quod non nisi pro Deo creatum est. Atque hæc permistio ideò contingit, quòd rebus creatis adhæreamus. Primò quidem intellectus, tum etiam animus depravari incipit, quomodo intellectus semper dissipatus, & nec Deo, neque sibi attentus tueri se potest à fallacijs falsorum luminum rationis humanæ, & præjudicijs, ac colloquijs illorum, quibuscum vivit, quique non nisi bona frivola, & caduca æstimant? nihil est, nisi attentio ad Deum, & axiomatum Evangelij recordatio, quòd eum adversus torrentem sistere possit: an
hoc

hoc obtineri sine animi collectione potest? **November.**

si intellectus corruptus est, brevè etiam animus corrumpetur: si bona, voluptates, & honores mundi æstimamus, non longè aberit, quin eos amemus. An verò amare possumus, quin eis nos affigamus, & eis nos affigere, quin depravemur?

Sequere consilium S. Bernardi, te non immergendi negotijs quantumcunque bonis; sed iis solummodò te commodandi, & studendi, si ad exteriora te effuderis, subinde ad te redire.

Quoniam Deus dissipavit ossa eorum, qui hominibus placent. *Psal. 52. v. 7.*

Memento proinde interdum reddere te ipsum tibi. *Bern. de Confid.*

DIES XXX.

De Magnitudine DEI.

I

DEUS magnus est: nec præter ipsum alius est, qui magnus sit. *Tu solus Altissimus*: vel certè nullus est, qui magnus in omnibus sit. Homines magni sunt in una re, non item in altera. Ille magnus est à sua dignitate; non verò à Natalibus. Ille magnus est à Natalibus, non item à me-

me-

November.

meritis. Alius magno pollet animo : non autem magna sapientia. Deus magnus est in omnibus : magnus sapientia, magnus potentia, magnus bonitate, magnus sanctitate. Propterea ipsius magnitudo est infinita. *Et magnitudinis ejus non est finis.* Magnitudo hominum fragilis, & mutabilis est, ab hominum imaginatione, & memoria pendens : si contemnantur, vel ex hominum memoria elabantur, magni amplius non sunt ; sed magnitudo Dei est immutabilis, cum à nemine pendeat : Deus, licet eum ignoremus, vel obliviscamur, non minus est magnus. Homines non sunt magni, nisi per comparationem. Nobilis aliquis videtur magnus subdito suo comparatus : sed cum magno Principe collatus, quàm parvus est ! atque hic Princeps, ubi coram Rege comparet, quàm parvus est ! sed Rex ipse quid est coram Deo ? purum nihilum : *Tanquam nihilum ante te.* Deus solus magnitudine pollet omnibus numeris absoluta, quia summus est : homines à se ipsis magni non sunt. Rex aliquis magnitudinem suam à subditorum multitudine mutuatur. Exercitûs Imperator à numero, & fortitudine suorum militum ; sed Deus à seipso magnus est, quia in seipso

ipso magnitudinis suæ fundamentum habet sibi innatum, atque ideò infinitum. **November.**
Deus solus tam magnus est, quàm esset cum millenis mundis, qui ab ipso penderent.

II. Magnates mundi sæpè magni non sunt, nisi falsa nostra imaginatione magni nobis videntur, inquit Sapientum quidam, quia nos parvi sumus. Si crescimus, si magni evadimus, illi parvi fiunt. Si nos in infinitum cresceremus, coram Deo parvi semper essemus. Homines multoties magni non sunt, nisi per nostrum errorem. Nos magnitudinem non rarò in eo constituimus, ubi ea non est; nempe in divitijs, dignitatibus, in multitudine nobis subjectorum: omnia hæc non sunt, nisi magnitudo falsa, vel certè magnitudo aliunde petita. Merita verò veram magnitudinem efficiunt, & sola virtus vera progignit merita: Propterea Deus infinite magnus est, quia infinite bonus, & sanctus est. Magnitudo hominum est magnitudo fugax, quæ diutius non perseverat, quàm eorum vita, & hominum recordatio: omnia hæc transeunt; idque solùm habent commodi, quòd majorem, quàm alij, cadendo, tumultum excitent, quia alij cadunt. *Perijt Psal. 7. v. 26*

memor

November. *memoria eorum cum sonitu.* Sed ad te, Domine, quod attinet, magnitudo tua semper perseverat; quia necessariò tibi propria est, nec ab ullo pendet: *Tu autem Domine, in æternum permanes.*

Psal. 101.
13.

III. Magnitudo, quam in alijs advertimus, tres in nobis parit effectus. *Æstimationem, venerationem, & timorem.*

I. *Æstimationem*, amor nostri ipsorum in hoc cum ratione certat, quòd eos velut perfectiores censere nos jubear, quos dignitate sublimiores esse cernimus: verùm cum præter Deum, nihil verè magnum sit, nihil etiam præter ipsum est, quod æstimari à nobis mereatur. Quicumque aliquid, excepto Deo, magnum esse credit, ipsemet valdè parvus est.

2. Magnitudo venerationem nobis inspirat. Tanto cultu Reges afficimus, ut eos amare, vel nostrum ipsis amorem aperire ferè non audeamus. Quantam igitur venerationem divinæ Majestati exhibere non debemus? cum quanta reverentia in Templis Magnitudine, & Majestate Dei plenis nobis non comparandum? Denique magnitudo timorem imprimat. Si quis magnus est, multùm potest: si multùm potest, sui timorem incurit; quòd multùm inferre mali queat. *Potentia Regum cum regno*

regno terminatur, & vita: verum po- November,
tentia Dei toto orbe non circumscribitur;
hæc se extendit ultra tempus; & usque ad
æternitatem. Idcirco Servator concludit,
non timendos eos, qui corpus solum oc-
cidere possunt, sed illum timendum, qui,
postquam corpus occidit, pænâ æternâ
animadvertere in animam potest.

*Assuesce parvi æstimare omnes terræ magni-
tudines; & si illæ mentis oculos perstringunt,
ad te revertere, & dic: Nihil magnum est
præter te, mi Deus.*

Magnus Dominus, & laudabilis nimis,
& magnitudinis ejus non est finis. *Psal.*

144. v. 3.

Quid dicimus, Deus meus, aut quid
dicit aliquis, cum de te dicit?

CON-